

BELGISCHE KAMER VAN VOLKSVERTEGENWOORDIGERS

49e ZITTINGSPERIODE

GEWONE ZITTING 1998-1999

HANDELINGEN VAN DE PLENAIRE VERGADERINGEN

005 16/07/1999 - voormiddag

CHAMBRE DES REPRÉSENTANTS DE BELGIQUE

49e LÉGISLATURE

SESSION ORDINAIRE 1998-1999

ANNALES DES SÉANCES PLÉNIÈRES

005 16/07/1999 - matin

Annales

Les annales sont le compte rendu intégral des séances plénières et des réunions publiques de commission où sont développées les interpellations.

Elles sont publiées sous forme de deux fascicules :

- le premier, de couverture blanche et portant les lettres PLEN en bas de page, regroupe les annales des séances plénières;
- le second, de couverture beige et portant les lettres COM en bas de page, regroupe les annales des réunions publiques de commission où sont développées des interpellations.

Les séances et les réunions ont une numérotation continue par session. Ce numéro se retrouve sur la couverture ainsi que sur chaque page avant la pagination. Les séances plénières ont une pagination continue. Les réunions publiques de commission sont paginées par fascicule.

Les annales peuvent également être consultées sur l'Internet-website de la Chambre des Représentants, à l'adresse <http://www.LaChambre.be>

Handelingen

De handelingen zijn het woordelijk verslag van de plenaire vergaderingen en van de in openbare commissievergaderingen gehouden interpellaties.

Ze worden in twee edities uitgegeven :

- de eerste, met witte kaft en met de letters PLEN in de voettekst, bevat de handelingen van de plenaire vergaderingen;
- de tweede, met beige kaft en met de letters COM in de voettekst, bevat de handelingen van de in openbare commissievergaderingen gehouden interpellaties.

De vergaderingen worden per zittingsperiode doorlopend genummerd. Het vergaderingsnummer staat op de kaft en op elke bladzijde vóór de paginering afgedrukt. De plenaire vergaderingen worden doorlopend gepagineerd. De openbare commissievergaderingen worden per brochure gepagineerd.

De handelingen worden tevens bekendgemaakt op de Internet-website van de Kamer van Volksvertegenwoordigers, adres <http://www.DeKamer.be>

EXPLICATIONS DES SIGLES – TOELICHTING BIJ DE AFKORTINGEN

CVP	: Christelijke Volkspartij
ECOLO-AGALEV	: Ecologistes confédérés pour l'organisation de luttes orginales/Anders Gaan Leven
FN	: Front National
PRL-FDF	: Parti réformateur libéral - Front démocratique francophone
PS	: Parti socialiste
PSC	: Parti social-chrétien
SP	: Socialistische Partij
VL.BLOK	: Vlaams Blok
VLD	: Vlaamse Liberalen en Democraten
VU	: Volksunie

Le résultat des votes ainsi que les explications de vote sont repris dans le corps des annales. La liste des membres qui ont participé aux différents votes nominatifs est reprise en annexe sous le numéro indiqué après chaque vote.

Het resultaat van de stemmingen en de stemverklaringen zijn in het corpus van de handelingen opgenomen. Voor de lijst van de leden die aan de verschillende naamstemmingen hebben deelgenomen, wordt verwezen naar de bijlage.

SÉANCE PLÉNIÈRE
VENDREDI 16 JUILLET 1999

MATIN

PRÉSIDENCE de
M. De Croo

La séance est ouverte à 10.06 heures.

Tegenwoordig bij de opening van de vergadering zijn de ministers van de federale regering :

Ministres du gouvernement fédéral présents lors de l'ouverture de la séance :

Verhofstadt, Onkelinx, Michel, Vande Lanotte, Durant, Aelvoet, Duquesne, Vandenbroucke, Flahaut, Verwilghen, Reynders, Daems, Boutmans, Deleuze.

De **voorzitter** : De vergadering is geopend.

La séance est ouverte.

Er zijn berichten van verhindering ingekomen van de leden :

Les membres suivants sont excusés :

Van den Broeck, wegens ziekte / pour raisons de santé;

Van de Castele, verhinderd / empêchée;

Colen, buitenslands / à l'étranger.

Mededelingen

Communications

De **voorzitter** : Een reeks mededelingen moeten ter kennis gebracht worden van de Kamer. Zij zullen in bijlage bij de handelingen van deze vergadering opgenomen worden.

Une série de communications doivent être portées à la connaissance de la Chambre. Elles seront reprises en annexe des annales de cette séance.

PLENAIRE VERGADERING
VRIJDAG 16 JULI 1999

VOORMIDDAG

VOORZITTER :
De heer De Croo

De vergadering wordt geopend om 10.06 uur.

Regeling van de werkzaamheden

Ordre des travaux

De **voorzitter** : De Conferentie van voorzitters heeft zonet bepaald dat wij deze ochtendvergadering zullen starten met de voorstellen tot oprichting van een parlementaire onderzoekscommissie, ten gevolge van het verslag van de commissie voor de Volksgezondheid (18/1 tot 4 en 17/1 en 2). (*Instemming*)

Propositions

Voorstellen

Le **président** : L'ordre du jour appelle la discussion de la :

- **proposition de MM. Renaat Landuyt, Geert Bourgeois, Claude Eerdekens, Jef Tavernier, Stefaan De Clerck, Hugo Coveliers, Didier Reynders et Mme Joëlle Milquet** visant à instituer une commission d'enquête parlementaire chargée d'étudier l'organisation de la production de viande, de produits laitiers et d'oeufs en Belgique et de déterminer les responsabilités politiques dans le cadre de la "crise de la dioxine" (18/1 à 4)

- **proposition de M. Gerolf Annemans** visant à instituer une commission d'enquête parlementaire chargée d'enquêter sur la manière dont les pouvoirs publics belges ont réagi à la "crise de la dioxine" et, en particulier,

sur le rôle que les différents responsables politiques et certains membres de l'opposition ont joué en la matière (17/1 et 2).

Aan de orde is de bespreking van het :

- **voorstel van de heren Renaat Landuyt, Geert Bourgeois, Claude Eerdekens, Jef Tavernier, Stefaan De Clerck, Hugo Coveliers, Didier Reynders en mevrouw Joëlle Milquet tot oprichting van een parlementaire onderzoekscommissie belast met een onderzoek van de Belgische vlees-, zuivel en eierproductie en naar de politieke verantwoordelijkheden in het licht van de zogenaamde "dioxinecrisis" (18/1 tot 4)**

- **voorstel van de heer Gerolf Annemans tot instelling van een parlementaire onderzoekscommissie belast met het onderzoek naar de wijze waarop de zogenaamde "dioxinecrisis" aangepakt werd en meer bepaald naar de rol die de verschillende beleidsverantwoordelijken en bepaalde leden van de oppositie er in speelden (17/1 en 2).**

La discussion générale est ouverte.

De algemene bespreking is geopend.

La parole est à M. Yvan Mayeur, rapporteur.

M. Yvan Mayeur, rapporteur : Monsieur le président, monsieur le ministre, chers collègues, la commission de la Santé de la Chambre a examiné les deux propositions de loi concernant la commission d'enquête qui avaient été déposées.

Elle a tout d'abord décidé de baser son travail sur la proposition de loi déposée par MM. Landuyt, Reynders et

consorts. Celle-ci a été modifiée en son article 1er. Le mot "empoisonnement" y a été remplacé par le mot "contamination".

In de Nederlandse tekst wordt het woord "vergiftiging" vervangen door het woord "besmetting".

Cet élément est important.

Pour le reste, la commission s'est penchée sur l'amendement, déposé en commission, qui visait à augmenter le nombre des membres de la commission d'enquête de quinze à seize. Elle a rejeté cet amendement et vous propose de maintenir à quinze le nombre des membres de la commission.

Enfin, compte tenu de la décision du gouvernement de lancer son travail et même de désigner un commissaire particulier chargé de cette problématique, la commission s'est interrogée sur la nécessité de mettre en place cette commission d'enquête. Elle a néanmoins considéré que la commission d'enquête pouvait être mise sur pied, quitte à rendre un rapport intermédiaire pour éclairer les travaux du gouvernement sur cette question.

La commission de la Santé propose donc à la Chambre d'adopter le texte de la proposition de loi tel que modifié.

Le **président** : Je n'ai pas reçu d'amendements sur le texte.

De heer Stefaan De Clerck heeft het woord.

De heer **Stefaan De Clerck** (CVP) : Mijnheer de voorzitter, oorspronkelijk had collega Landuyt dit voorstel ingediend met de afspraak dat nog bepaalde correcties zouden worden doorgevoerd. Omdat alles zo vlug gaat is dit niet gebeurd en we zullen dat ook niet vandaag doen. Maar collega Brouns heeft in de bespreking gemeld dat twee nieuwe elementen naderhand moeten kunnen worden toegevoegd aan de lijst van de vragen van de punten die moeten worden onderzocht. Dit is in de commissie gebeurd.

Ik ben tevreden dat dit zo geacteerd is, maar ik herhaal hier expliciet dat naar aanleiding van de werkzaamheden een relatieve vrijheid moet bestaan om te kijken welke de juiste omvang en de juiste dimensie is die moet worden onderzocht. Dit is in het rapport opgenomen en wij zullen geen amendementen indienen, maar het is volgens die afspraak dat wij meewerken.

De **voorzitter** : De heer Gerolf Annemans heeft het woord.

De heer **Gerolf Annemans** (VL.BLOK) : Mijnheer de voorzitter, het voorstel waarbij wij ons aansluiten is ondertekend door alle partijen in dit parlement hoewel het ons niet werd gevraagd.

Er is een traditie in dit parlement dat zo'n onderzoekscommissie in de meest optimale geest samenwerkt en ik druk de hoop uit dat het ook met deze commissie het geval zal zijn en dat de werking en de aanduiding van het bureau in de grootst mogelijk consensus kan geschieden en dat de meerderheid niet met de pletwals over de rest van deze Kamer zal rijden.

Le **président** : La parole est à M. Yvan Mayeur.

M. **Yvan Mayeur** (PS) : Je voudrais ajouter une précision, monsieur le président.

Comme notre collègue du CVP vient de le rappeler, il a effectivement été décidé en commission d'allonger éventuellement la liste des questions en fonction de la charge de travail de la commission d'enquête.

Il y a toutefois lieu de préciser que si la demande a été formulée en commission de pouvoir entendre les instances européennes ou régionales et communautaires, nous avons estimé que cela pouvait bien entendu se faire, mais que le pouvoir fédéral n'était pas en position de supériorité en cette matière par rapport aux entités fédérées et qu'il appartenait aussi aux régions et communautés de mettre sur pied leur propre dispositif d'enquête si elles le jugeaient nécessaire.

Cet élément n'entre donc pas nécessairement dans la liste des points supplémentaires à englober dans les travaux de la commission d'enquête au niveau fédéral.

De **voorzitter** : Vraagt nog iemand het woord ? (*Nee*) De algemene bespreking is gesloten.

Quelqu'un demande-t-il encore la parole ? (*Non*) La discussion générale est close.

Wij vatten de bespreking van de artikelen aan.

Nous passons à la discussion des articles.

De door de commissie aangenomen tekst geldt als basis voor de bespreking van de artikelen. (Rgt 66, 4°)

Le texte adopté par la commission sert de base à la discussion des articles. (Rgt 66, 4°) (18/4)

- De artikelen 1 tot 5 worden aangenomen.

Ik wil het voorstel ter stemming voorleggen door middel van zitten en opstaan. Wie het voorstel steunt, staat recht.

- Het voorstel wordt met eenparigheid goedgekeurd.

Bespreking van de regeringsverklaring (voortzetting)

Discussion de la déclaration gouvernementale (continuation)

De **voorzitter** : Aan de orde is de voortzetting van de bespreking van de regeringsverklaring.

L'ordre du jour appelle la continuation de la discussion de la déclaration gouvernementale.

Collega's, mijnheer de minister, mevrouw, ik heb de lijst van de sprekers aan de fractievoorzitters overhandigd. Deze lijst is voor dit gedeelte, dat men het gedeelte "l'état" noemt, vrij omvangrijk. Ik heb in verband met deze lijst geen opmerkingen van de fractievoorzitters ontvangen.

J'apprécie ce type de communication avec les chefs de groupe car cela nous permet de travailler efficacement. J'insiste pour que les interventions soient les plus concises possible, tout en sachant que le parlement a le dernier mot.

Ik heb geprobeerd de oppositie ruim aan haar trekken te laten komen.

De heer Jo Vandeurzen heeft het woord.

De heer **Jo Vandeurzen** (CVP) : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de eerste minister, dames en heren ministers, collega's, het is een traditie dat de tweede dag van een dergelijk debat meer over de technische aspecten wordt gedebatteerd.

Ik wens in mijn uiteenzetting vier thema's aan te snijden, met name een behoorlijk bestuur, de naturalisatiediscussie, de justitie en het drugsbeleid en dat laatste punt in het verlengde van het justitieel optreden.

Collega's, een behoorlijk bestuur is inderdaad de paars-groene draad die de nieuwe meerderheid aan elkaar rijft.

Men moet inderdaad geen groot staatsman zijn om te beseffen dat een goed geoliede administratie de ruggraat is van elk geloofwaardig overheidsoptreden.

In verband met dit thema zal ik drie items naar voren brengen. Ten eerste, onze fractie wil - en ik denk dat dit belangrijk is in onze manier van oppositie voeren - dat het parlement, vanuit zijn roeping om de regering te controleren, zich ook daadwerkelijk organiseert om de regering efficiënt en effectief te kunnen evalueren in haar poging werk te maken van een beter bestuur. Dat kan dus niet alleen door voortdurend te interpellieren over elk incident dat de media haalt. Wij willen de regering aan haar woord houden en gaan de uitdaging aan om in het parlement op een zakelijke manier met elk van de regeringsleden af te spreken welk tastbaar resultaat de burger mag verwachten op het vlak van de verbetering van de dienstverlening.

De nieuwe stijl is voor een deel toch de voortzetting van de vroegere kritieken. Wij willen dus graag objectieve parameters afspreken met elk lid van de regering om de integrale kwaliteitszorg van hun administratie te meten. Hoeveel vlotter zullen de vragen van de burgers worden beantwoord? Zijn de diensten waarvoor de minister verantwoordelijk is, telefonisch beter bereikbaar? We denken daarbij aan de dienst voor de Vreemdelingenzaken. Hoe wordt, door interne controlesystemen, elk risico op corruptie en fraude vermeden? Wat is de doorlooptijd van een dossier en hoeveel kan die worden versneld? Hoeveel sneller kunnen uitkeringen waarop de burger recht heeft, betaald worden?

Wij zouden dus graag dit parlement, met de diensten waarover het beschikt, zoals de ombudsmannen en het Rekenhof, klaarstomen en inzetten om ook in de 21ste eeuw de grondwettelijke en controlerende taken van dit parlement aan te kunnen.

Mijnheer de eerste minister, voor ons is dit parlement dus de eerste betrokken partij bij de doorlichting van de overheidsdiensten. Wij betreuren dat daarover in het regeerakkoord niets is terug te vinden.

Onafhankelijk van de vraag of een mega-audit het beste middel is om een reorganisatie van die allure in te zetten, vragen wij u hoe het parlement bij de organisatie van de mega-audit zal worden betrokken. Is de regering bereid om het noodzakelijke kader te creëren teneinde het parlement in staat te stellen zijn controlebevoegdheid op een moderne manier waar te maken.

In verband met het behoorlijk bestuur formuleer ik nog twee fundamentele kritieken. Behoorlijk bestuur houdt meer in dan het inschakelen van een extern bureau om politieke problemen op te lossen. Tevergeefs hebben wij in het regeerakkoord gezocht hoe op het vlak van behoorlijk bestuur ook onze wetgevende honger kan worden gestild. Over bestuursrecht en de administratieve geschillenbeslechting die naast de goede werking van de ministeries twee belangrijke pijlers zijn voor een behoorlijk overheidsoptreden, vinden wij in de tekst geen woord terug.

De CVP-fractie is verwonderd dat hierover niet meer innoverende ideeën in de onderhandelingen aan bod zijn gekomen. Waarom wordt bijvoorbeeld geen werk gemaakt van een algemene wet bestuursrecht. In het kader van de vereenvoudiging van de regelgeving is het wenselijk dat administratieve procedures zoveel mogelijk worden geïnformiseerd. Ook de verhouding tussen de burger en de overheid zou moeten worden opgeklaard door een dergelijke algemene wet waarin verschillende aspecten worden geregeld zoals de openbaarheid van de bestuursdocumenten, de aanvraag, de rechten van de burger om te worden gehoord, de zorgvuldigheidsplicht, de termijnen, de motiveringsplicht, de beroepsmogelijkheden. Een algemene wet bestuursrecht naar Nederlands of Duits voorbeeld, waarbij alle regels en beginselen van behoorlijk bestuur worden gecodificeerd zou dus meer duidelijkheid en rechtszekerheid scheppen. In de tekst van het regeerakkoord wordt hierover met geen woord gerept.

Voorts heeft het voorliggend regeerakkoord niet de minste aandacht voor de actuele problemen in verband met de beslechting van bestuursgeschillen: geen woord over het vaak manke functioneren van de talrijke administratieve rechtscollèges en ook geen woord over de bevoegdheid en de overbelasting van de Raad van State en over zijn verhouding tot de rechterlijke macht. Het huidige systeem verhindert dat de burger makkelijk en snel de juiste rechter vindt. Vaak gaat veel tijd en geld verloren. Om het zekere voor het onzekere te nemen, zal de rechtzoekende vaak zelfs een analoge vordering bij verschillende rechters tegelijk indienen. Proceseconomisch is dat uiteraard niet. Dat het regeerakkoord daarvan geen punt maakt, is onbegrijpelijk. Hoe kan er sprake zijn van een behoorlijk bestuur als dit fundamentele probleem niet wordt aangepakt?

Ziedaar mijn bedenkingen over onze positie tegenover deze ambitie van de regering en de kritieken over de manier

waarop het behoorlijk bestuur wordt verengd tot het debat over reorganisatie van de administratie en de externe audit.

De voorzitter : De eerste minister heeft het woord.

Eerste minister **Guy Verhofstadt :** Mijnheer de voorzitter, ik wens de heer Vandeurzen dienaangaande te wijzen op de door ons geplande wetsevaluatie.

De heer Jo Vandeurzen (CVP) : Mijnheer de eerste minister, de wetsevaluatie heeft betrekking op de wetten waarover in dit parlement wordt gestemd en op de sanering daarvan. Dit is iets heel anders dan het koesteren van de ambitie om een nieuwe wet te maken die het bestuursrecht codificeert. Dat zijn twee verschillende zaken. Wetsevaluatie is een zeer brede ambitie die van toepassing is op alle wetgeving. Maar misschien wilt u mij nu zeggen dat u geen ambitie hebt om een algemene wet bestuursrecht aan het parlement voor te leggen.

De voorzitter : Mijnheer Vandeurzen, de minister van Justitie wenst u te onderbreken.

Minister **Marc Verwilghen :** Mijnheer Vandeurzen, de passus die u omtrent dit thema in de teksten terugvindt, houdt in dat regering en parlement samen met het Coördinatiebureau van de Raad van State een wetsevaluatie zullen instellen. Dit heeft niet alleen betrekking op de wetten die in het verleden zijn tot stand gekomen en de sanering daarvan. Het is onze bedoeling te kunnen overstappen naar een soort Commission des lois. Wij kunnen dit echter moeilijk zelf beslissen. Dit moet in het parlement tot stand komen. Dat is de reden waarom we de samenwerking tussen de regering, het parlement en de Raad van State verwachten. Legistiek willen wij ook dat de Raad van State wordt ingeschakeld omdat wij dan een zekere wetsskwaliteit zullen krijgen. Ik kan u op dat vlak enige verzekering bieden.

De heer Jo Vandeurzen (CVP) : Ik heb het niet over de afdeling Wetgeving van de Raad van State; ik heb het over de administratieve geschillenbeslechting. Ik denk dat wij het eens zijn dat wanneer wij een behoorlijk bestuur willen organiseren dat past in de ambities van de regering, wij niet kunnen blijven functioneren zoals thans het geval is.

Wij hebben in het Octopusakkoord gediscussieerd over de vraag of wij een administratieve Eerste Aanleg moeten organiseren. Wij zijn het erover eens dat

de achterstand van de Raad van State onrustwekkend is. Wij weten ook dat de rechtzoekende niet altijd weet tot welke rechtbank hij zich moet wenden wanneer hij een geschil heeft met de overheid. Welnu, het is onze overtuiging dat het stroomlijnen van de administratieve geschillenprocedures absoluut inherent is aan de ambitie om een behoorlijk bestuur te realiseren.

Minister Marc Verwilghen : U bent het toch met mij eens dat wij in de derde pijler van het Octopusakkoord hebben bepaald dat wij in elk geval de horizontale integratie van de rechts-machten zouden onderzoeken, inbegrepen alle taken die daarin kunnen voorkomen, ook de administratieve. Ik ben het met u eens dat het probleem van de Raad van State bestaat; het is overigens een probleem dat al lang bestaat. Wij hebben in elk geval gezegd dat dit onderzoek zou plaatsgrijpen en wij hebben de Raad van State daarbij niet uitgesloten.

De heer Jo Vandeurzen (CVP) : Ik ben blij met deze verduidelijkingen. Ik dacht dat u, wanneer u het over behoorlijk bestuur zou hebben, u expliciet zou vermelden dat ook de administratieve geschillenbeslechting en het formuleren van algemene eengemaakte principes, waarop de burger kan terugvallen in zijn relaties tot de overheid, essentiële pijlers zijn van deze aanpak. Ik heb ze als dusdanig niet teruggevonden in de tekst.

Mijnheer de eerste minister, collega's, vervolgens wens ik iets te zeggen over de naturalisatieprocedure. Wij blijven ons natuurlijk afvragen of de meerderheidspartijen wel allemaal over dezelfde tekst van het akkoord beschikken. Gisteren werd gesuggereerd dat wij er het Vlaamse regeerakkoord moeten naast leggen. Ik vind dit een vreemde redenering, omdat dit zou impliceren dat in Vlaanderen andere procedures toepasselijk worden dan in Wallonië, maar ik kan mij nauwelijks voorstellen dat dit de bedoeling is.

Ik beseft dat men ons onze kritiek op het regeringsvoorstel wil doen inslikken door te insinueren dat wij op die wijze de zaak van het Vlaams Blok dienen. Laten wij toch maar eens heel duidelijk zeggen dat onze opstelling als oppositiepartij niet wordt bepaald door de vraag of het Blok het met één van onze stellingen eens is of niet. Onze visie op mens en samenleving is immers fundamenteel verschillend. Inzake de problematiek van de migranten kiezen wij voor een integratiemodel. Ik ben zeer goed geplaatst om het daarover te hebben, want ik ben afkomstig uit een

regio met veel migranten. Wij willen mensen uitnodigen om zich te integreren in onze samenleving en wij willen hen daar ook de kansen toe geven. Ik wil echter het gesprek over de naturalisatiewetgeving op het technisch en zakelijk niveau brengen. Ook deze procedure moet onder het vergrootglas van het behoorlijk bestuur de toets van de kritiek kunnen doorstaan. Ik wens er nogmaals aan te herinneren dat de naturalisatie een gunst is, die wordt toegestaan conform artikel 9 van onze Grondwet. Het klinkt misschien negatief, maar er zijn andere vormen van nationaliteitsverwerving die meer de vorm aannemen van een recht met betrekking tot de aanvrager. De naturalisatie is en blijft in essentie een gunst. Dat is ook de betekenis van een arrest van het Arbitragehof van 24 juni 1998. De Kamer heeft steeds het recht, zelfs als de kandidaat aan de door de wet gestelde voorwaarden voldoet, om een naturalisatie goed- of af te keuren. De Kamer heeft het laatste woord en is gerechtigd om de naturalisatie al of niet toe te staan. Als in het regeerakkoord staat dat de naturalisatie als het ware automatisch zou worden toegekend aan de persoon die aan de voorwaarden voldoet, is dat tegen de Grondwet. Dat kan gewoon niet. De wet zegt dat voor elke naturalisatie-aanvraag een uitdrukkelijke beslissing van deze Kamer vereist is. Er bestaat terzake niet zoiets als een automatisme. Onze partij is voorstander van een logische opbouw van onze wetgeving in verband met de verwerving van de nationaliteit. Die wetgeving is op dit moment zeer consistent en logisch opgebouwd.

Wanneer iemand de Belgische nationaliteit wenst te verwerven, zijn er inderdaad een aantal situaties waarin er een vermoeden van voldoende integratie bestaat. Denken we maar aan het feit dat men behoort tot de tweede of derde generatie migranten. In dat geval kan de nationaliteit op een soepele manier worden verworven. Men spreekt dan over de verklaring of de optie. Het parlement komt daar niet aan te pas en de verwerving is dan meer een recht in hoofd van de aanvrager. Naarmate de aanwijzingen of vermoedens van behoorlijke integratie groter zijn, worden de mogelijkheden van het openbaar ministerie om zich tegen de verwerving van de nationaliteit te verzetten meer beperkt. In extremis zijn ze beperkt tot controle of de betrokkene geen gevaar vormt voor de veiligheid en dergelijke.

Aan de top van de piramide staat echter de verwerving van de Belgische nationaliteit door naturalisatie. Die

meest arbitraire vorm van nationaliteitsverwerving is een gunst. Met de laatste wetswijziging, die dateert van 22 december 1998, gepubliceerd in het *Belgisch Staatsblad* van 6 maart 1999, hebben we ervoor gezorgd dat de overgang tussen de verschillende vormen van nationaliteitsverwerving soepel kan verlopen, dat de naturalisatieprocedure transparanter wordt en dat de aanvrager de kans krijgt om te reageren op de adviezen van de verschillende diensten. Ik krijg soms de indruk dat men dit niet weet, maar bovenal hebben we de wettelijke basis gecreëerd voor een meer wetenschappelijk onderbouwde, kwaliteitsvolle en uniforme procedure om de wil tot integratie te onderzoeken. De CVP vindt dat wanneer het gaat om de naturalisatie, de top van de piramide van verwervingsmogelijkheden, de Kamer zich ervan moet kunnen vergewissen dat de betrokkene de wil heeft om zich te integreren. Terecht is er kritiek geweest op de wijze waarop dit onderzoek tot nu toe gebeurde. Juist met het oog op die kritiek heeft de CVP tijdens de laatste discussies over de nationaliteitsverwerving aangedrongen op een uniform en algemeen bindend systeem van onderzoek. Daarom werd artikel 24bis ingevoerd dat het college van procureurs-generaal toelaat de parketten bindende richtlijnen te geven inzake de manier waarop het onderzoek naar de wil tot integratie dient te worden gevoerd. Zo kan men de kritiek weerleggen dat het onderzoek overal anders gebeurt en dat het vaak weinig kwaliteitsvol is. Dat is dan ook de kritiek op de fameuze vragenlijst.

De discussie over de vragenlijst behoort dus absoluut niet tot de essentie van de zaak. De essentie is of er in de brede piramide van mogelijkheden om de Belgische nationaliteit te verwerven blijkt moet worden gegeven van de wil tot integratie en of het parlement bij wet de mogelijkheid creëert om die wil op een objectieve en wetenschappelijk verantwoorde manier te controleren. Dit kan gebeuren met tegenspraak van de betrokkene en met alle mogelijke garanties. Dat is nu opnieuw de essentie van het debat, net zoals bij de laatste wetswijziging.

Wij vragen ons af waarom er niet gewacht wordt tot deze nieuwe wet in werking treedt. Getuigt het van behoorlijk bestuur dat partijen die nu tot de meerderheid behoren en die deze wet goedgekeurd hebben het signaal geven dat de wet prompt opnieuw zal worden gewijzigd? Momenteel worden immers de brochures gedrukt en krijgen de parketten hun instructies.

Collega's, er is nog meer. De wet bepaalt momenteel ook dat een parket drie maanden de tijd heeft om een advies uit te brengen. Uit de commissie voor de Naturalisaties weten wij heel goed dat dit voor sommige parketten een quasi onmogelijke opdracht is. Ofschoon zij inspanningen leveren, worden sommige parketten zo overstelpt met aanvragen dat zij ze echt niet tijdig kunnen verwerken. Men wil deze termijn nu terugbrengen tot één maand. Dit betekent dat het wettelijk vermoeden dat het advies geacht wordt gunstig te zijn in vele gevallen de regel zal worden.

Is het een uiting van behoorlijk bestuur om een systeem op te zetten met een wettelijk vermoeden, wanneer men nog niet eens over de meest essentiële interne controlemechanismen beschikt? Denk maar aan de nieuwe rol van de procureurs-generaal die precies die interne audit op de parketten zouden moeten doen. Wij beschikken niet eens over de meest essentiële controlesystemen om er zeker van te zijn dat de parketten hun werk doen. Kunnen wij er zeker van zijn dat er geen sprake is van normvervalsing, waarbij een aantal zaken blijven liggen omdat na verloop van een maand het advies positief zal worden? Is het normaal dat de termijn van drie maanden wordt ingekort zonder dat wij eerst een intern controlesysteem uitwerken, waarvan wij kunnen weten dat het parket-generaal de polsslag voelt en zich ervan vergewist of de parketten daadwerkelijk de hun toegemeten opdrachten uitvoeren?

Ik weet dat het zeer vervelend is in deze materie te spreken en de indruk te geven dat u al de migranten over dezelfde kam scheert. Het is evenwel geen theoretische discussie. Een vorige discussie over de nationaliteitswetgeving is gestart naar aanleiding van een incident in de Kamer, waarbij een vermeend lid van de GIA erin geslaagd was doorheen de procedure te glippen. Ik richt mij niet tot de overgrote meerderheid van de migranten die zeer bonafide zijn. Het gaat erom in deze intern zeker te zijn dat de juiste controlemechanismen bestaan.

Kortom, u wenst het beginsel van behoorlijk bestuur toe te passen op een wetgeving die pas gewijzigd is om daarmee tegemoet te komen aan een pertinente kritiek - kritiek waarvoor wij oplossingen hebben gezocht -, evenwel zonder dat daartoe de minste interne controlemechanismen bestaan, dan stel ik u de vraag of dergelijk initiatief niet kan wachten. Is het niet aangewezen de bestaande wetgeving toe te passen?

Zo kom ik tot het justitiebeleid. Mijnheer de minister van Justitie, u hebt ooit in een interview - onze fractieleider heeft er gisteren al naar verwezen - verklaard dat volgens u het budget voor justitie moest worden verdubbeld. Als lid van de oppositie ga ook ik naarstig op zoek naar de uitspraken uit het verleden. U sprak ooit over een verdubbeling. U opperde dat de toenmalige minister van Justitie, de huidige fractieleider, best zijn mercantiele talenten zou aanwenden om dat budget uit de wacht te slepen wanneer het er in het begrotingsdebat op aan zou komen om de begrotingen vast te leggen.

Wij zeggen niet dat u de begroting van Justitie moet verdubbelen. Het is evident dat een aantal middelen mits besparingen kunnen worden gevonden. Als ik de lijst zie van de initiatieven, als wij de uitvoering zien van de Octopusakkoorden, de problematiek van de infrastructuur, ik denk aan de justitiegebouwen, de gevangnissen, de justitiehuisen, de informatisering, het statuut en de personeelskaders van magistraten, griffiers, refendarissen, parketjuristen, de installatie van het federale parket, de Hoge Raad voor de Justitie, de nieuwe plaatsen in de gesloten en halfopen centra, de strafuitvoeringsrechtbanken en dies meer, dan zal voor justitie een zeer aanzienlijke stijging van de begrotingen noodzakelijk zijn. Tijdens de vorige legislatuur werden met het Octopusakkoord in het parlement de basiswetten goedgekeurd voor de hervorming van justitie en politie. Ik ben zeer blij dat de eerste minister gisteren heeft aangegeven dat hij de Octopuspartijen zal uitnodigen om op de punten die in het akkoord voorzien waren en die nog moeten worden geconcretiseerd, de draad op te nemen. Wij moeten het er toch over eens zijn dat nu gedeeltelijk de bal in het kamp van de regering ligt. Het komt er nu op aan te implementeren. Ook daar zullen wij zien dat het beginsel van het behoorlijk bestuur kan worden gerespecteerd door de wijze waarop de Hoge Raad voor de Justitie zal worden geïnstalleerd en de wijze waarop de politiehervorming zal worden aangepakt. Wij hadden liever gezien dat u een manager had aangeduid om deze klus te klaren. Dat is er blijkbaar niet van gekomen. Wij zijn zeer benieuwd naar de manier waarop dat zal gebeuren. Wij zijn benieuwd te vernemen welke budgettaire marges er zullen zijn om inzake de hervorming van politie en justitie en vooral voor de politie de slogan "eenzelfde loon voor hetzelfde werk" te vertalen in de begroting van 2000.

Nog even een woordje over de aansluiting van het repressief apparaat op het overheidsoptreden, iets wat niet aan bod kwam in uw regeerakkoord. Men moet geen fanatiek nationalist zijn om te beseffen dat in een federaal land als het onze ook de gemeenschappen en gewesten moeten worden betrokken bij de bepaling en de coördinatie van het vervolgingsbeleid in die aangelegenheden waarin zij hoofdzakelijk over de regelgevende bevoegdheid beschikken. Zij bepalen immers in welke mate de overtreding van de door hen uitgevaardigde regels strafbaar is. Een beleid blijft gedeeltelijk dode letter indien een dergelijke overtreding niet zou worden opgespoord of vervolgd. Wij zullen op dit terrein een wetgevend initiatief nemen. Men kan niet spreken van behoorlijk bestuur als de overheid die behoorlijk moet besturen, niet in staat is om het handhavingsbeleid ook voor een belangrijk gedeelte te oriënteren en daarin prioriteiten te stellen. De betrokkenheid van gewesten en gemeenschappen inzake de hen toekomende bevoegdheden is daarbij zeer essentieel. Uw regeerakkoord zegt het niet expliciet, maar wij hebben toch begrepen dat alternatieve meerderheden in de Kamer voor de nieuwe meerderheid moeten kunnen. Wij zullen dan ook al het nodige doen en nodigen alle democratische partijen ertoe uit om ons voorstel te steunen.

Ten slotte is er nog het drugsbeleid. Volgens de regering hoort dit bij de ethische vraagstukken. Dat is vreemd. Uiteraard heeft elke beleidsbeslissing een ethische dimensie, maar waarom zou de hervorming van het strafrecht niet als een ethisch probleem moeten worden ervaren, alsof wij daar niet zullen moeten discussiëren over wat goed is voor de samenleving en voor het individu? Wij hadden begrepen dat de vorige Kamer zich met een zeer grote meerderheid - Octopus "avant la lettre" - en met inbegrip van partijen uit de huidige meerderheid had uitgesproken voor een absolute ontradringsstrategie vanwege de overheid. Eveneens hadden wij begrepen dat er meer coördinatie nodig was in het beleid en dat komaf moest worden gemaakt met de nepstatuten van hulpverleners en preventiewerkers. Ik heb in deze Kamer zelden een debat meegemaakt waarin de ideologie van de partijen zo heeft doorgeklonken als in het drugsdebat. Groenen en socialisten die de lijn-Toback niet volgden, pleitten voor het recht op roes. Zij vonden dat de overheid jongeren op een verstandige manier met drugs moest leren omgaan. Deze stelling heeft het tijdens de vorige

legislature niet gehaald. Wij kozen toen voor een consequente ontradringsstrategie met een preventief luik, een hulpverleningsluik en een repressief luik.

Wij zijn heel benieuwd naar het rapport dat de regering heeft aangekondigd en dat over zes maanden aan het parlement zal worden bezorgd. Moeten wij daaruit concluderen dat de nieuwe meerderheid het standpunt van de vorige Kamer terug ter discussie zal stellen? Als voor dit thema opnieuw wordt gesuggereerd dat het parlement zijn verantwoordelijkheid moet opnemen, doet dit veronderstellen dat de meerderheid hierover grondig is verdeeld. Gelet op de ervaringen van de vorige legislature, zou het tegendeel mij erg verwonderen. Ondertussen blijft het immobilisme dat wij zo lang hebben aangeklaagd, verder bestaan. Wij wachten nog altijd op een wettelijk kader voor de registratie van de drugsgebruikers en het drugsgebruik, nog altijd wachten wij op een goede wettelijke bepaling van de randvoorwaarden met betrekking tot het gebruik van substitutieproducten. Ik hoop, mijnheer de minister van justitie, dat wij die zullen krijgen vooraleer wij het verhaal van de heroïne-experimenten weer zien opduiken. In uw regeerakkoord: geen woord. Ondanks het feit dat de meerderheidspartijen in verschillende parlementen benadrukken dat zogenaamd verticale afspraken werden gemaakt - ik heb het gisteren de heer Tavernier nog horen uitleggen - over het aansluiten van de acties van de verschillende regeringen op elkaar, vind ik niets terug over de coördinatie van het drugsbeleid.

Mijnheer de eerste minister, dit is dé gemiste kans voor een echt geïntegreerd drugsbeleid. Werd deze problematiek gewoonweg vergeten of is het water tussen de meerderheidspartijen te diep? Ik vrees het laatste.

Mijnheer de voorzitter, collega's, ik kan niet anders dan vaststellen dat behoorlijk bestuur alleen selectief wordt doorgevoerd!

Le **président**: La parole est à Mme Joëlle Milquet.

Mme **Joëlle Milquet** (PSC): Monsieur le président, monsieur le premier ministre, mesdames les vice-premières ministres, chers collègues, depuis quelques jours, j'entends les membres du gouvernement avec un enthousiasme quasi juvénile et rafraîchissant noyer notre population belge de termes plus emphatiques et lyriques les uns que les autres: rupture totale, grand tournant, changement radical, accords fusionnels, ruée vers le bonheur, etc...

Aussi, trépidant d'impatience, je me suis littéralement jetée sur la première partie de ce texte si rare, qui devrait nous ouvrir toutes grandes les portes de la nouveauté et importer le XXIème siècle avec fracas dans tous les foyers et les institutions de Belgique.

J'ai cherché désespérément la révolution et en dehors de plusieurs propositions positives que nous défendions dans notre programme, notamment en matière de police, de justice et de citoyenneté, je n'ai trouvé comme révolution que démission par rapport au programme de certains, continuation pour 80% en tout cas du contenu de la politique déjà menée - ce dont je me réjouis - et déception sur plusieurs points.

Dès lors, j'aborderai ces trois éléments dans le cadre de la partie de la déclaration gouvernementale ayant trait à l'organisation de cet Etat, pour lequel vous nourrissiez tant de rêves et d'utopie et auquel vous n'offrez que quelques ajustements sans âme véritable si ce n'est le supplément d'âmes constitué par celui du nombre de vos ministres et secrétaires d'Etat.

Démission tout d'abord par rapport au programme de certains.

La nouvelle culture politique, mesdames et messieurs de la majorité, qui en étiez si friands dans l'opposition et surtout pendant la campagne électorale, a toujours signifié pour moi: Faire ce que l'on dit, promettre sans se démettre, ne s'engager que sur un programme désiré par ses électeurs.

En tout cas, une chose est sûre, le premier changement intervenu avec la majorité, c'est bien en matière de notion de culture politique qu'il aura lieu, qui signifie désormais pour certains: Ne pas faire ce que l'on a dit, promettre pour ensuite se démettre.

Je prendrai deux exemples.

Avec les Verts tout d'abord, la nouvelle culture politique ce n'est plus comme s'intitule leur revue "Imagine la vie allant vert", mais cela commence franchement à devenir "Imagine notre programme à l'envers". Car qu'est donc cette déclaration de politique générale si ce n'est, mesdames et messieurs d'Ecolo, votre programme à l'envers ou peut-être votre slogan électoral à l'envers: "Des solutions existent, ne les mettons pas en pratique!"

Vous critiquiez les inflations ministérielles et tolérez une augmentation inadmissible de ministres dans tous les gouvernements où vous siégez. Avec vous, nous avons quitté un régime de lutte de classes pour entrer dans un

système de lutte des places. Et ce n'est sans doute pas ce que votre électoralat devait attendre de vous.

Vous exigiez sans transaction possible l'octroi du droit de vote des étrangers, comme nous d'ailleurs, et considériez inacceptable l'article 8 qui ne permettait l'octroi du droit de vote aux étrangers qu'après les prochaines élections communales.

Vous avez capitulé car avec vous maintenant, ce droit ne sera même plus possible pour 2006. La voie que vous ouvrez vers le XXIème siècle ne sera donc ouverte qu'aux Belges et exclue pour les étrangers, contre toute attente et contrairement à tous vos discours électoraux.

Vous combattiez, contrairement à nous, la suppression de l'effet dévolutif de la case de tête et aviez d'ailleurs voté contre notre proposition, déposée à l'époque au Sénat. On vous l'a imposée à 50%, certes, ce qui est le symbole flagrant d'un de ces compromis à la belge que vous haïssez pourtant tellement.

Vous, qui, dans votre programme, dénonciez le recours croissant aux "experts éclairés" et vouliez les remplacer par des "négociations concertées avec toutes les parties intéressées", vous en confortez le rôle, pire... vous leur confiez des missions de mise en oeuvre des politiques ministérielles. Bref, du jamais vu!

Vous qui vouliez rendre plus restrictif le cumul des mandats, vous avez accepté le statu quo du résultat issu des assises de la démocratie auxquelles vous n'aviez pourtant pas voulu participer.

Vous critiquiez avec sarcasme l'accord Octopus et le schéma de la nouvelle police. Or, vous acceptez de l'exécuter sans y toucher un iota.

Vous voulez révolutionner la citoyenneté et vous obtenez une seule page sur ce thème dans la déclaration gouvernementale.

Vous hurliez quand on parlait d'incompressibilité des peines, mais vous en avez désormais clairement accepté le principe.

Vous trouviez, avec les libéraux, que 5 milliards d'investissements pour la justice, c'était trop peu. Mais j'ai beau chercher dans le texte: je ne trouve pas d'augmentation du budget en matière de justice. Où sont passées les conférences de citoyens, la participation citoyenne à la prise des décisions gouvernementales, le budget participatif, le conseil supérieur de l'évaluation?

Comme dernier exemple de renoncement, je citerai celui de l'immigration car, pour moi, c'est le pompon. Le texte

ne contient que vingt-trois lignes maigrelettes sur l'ensemble de la politique d'asile, alors que vous ricaniez lorsque la commission de l'Intérieur du Sénat rédigeait des dizaines de pages de propositions sur l'ensemble de la problématique car vous les considériez comme trop timides.

Où sont donc passées pour vous la suppression des centres fermés, ou, à tout le moins la diminution de la durée de la détention, les régularisations linéaires pour tous les sans-papiers vivant depuis cinq ans chez nous, l'humanisation des expulsions, les procédures spéciales pour mineurs, la fusion de la politique d'asile avec la coopération au développement, l'aide sociale aux sans-papiers ?

Bref, à ma grande déception, vous aurez démontré en un mois que vous pouviez vraiment faire de la politique autrement, autrement en tout cas que celle que vos électeurs attendaient, autrement que celle que vous annonciez.

En termes de démission, il n'y a pas que les Verts et avec eux, sur certains points, le PS. Je me tourne vers le PRL FDF MCC, les derniers Mohicans du front intégral du refus francophone, ceux qui ne participeraient jamais à un gouvernement qui mettrait le doigt dans une quelconque discussion institutionnelle, ceux qui feraient ratifier la convention-cadre sur la protection des minorités, ceux qui considéraient que les francophones devaient faire tomber le gouvernement sur les facilités, ceux qui, lors de la première minute de négociation, allaient exiger le retrait des circulaires Peters, ceux qui obtiendraient un refinancement fédéral substantiel de la Région de Bruxelles-Capitale.

Bref, c'était promis, le PRL serait le "Rambo" toutes catégories du "non" ferme et mâle en matière communautaire.

Eh bien, quand je vois ce que vous avez lâché, je me réjouis vraiment que l'on vous ait empêchés d'aller plus loin en bloquant, lorsque nous étions encore là, la révision de la Constitution sur certains articles essentiels afin de contrer les revendications que vous connaissez.

Qu'avez-vous donc obtenu, monsieur Clerfayt ? Avez-vous obtenu la ratification de la convention-cadre du Conseil de l'Europe sur la protection des minorités ? Non, je n'en vois pas l'ombre d'une ligne dans le projet. Comptez sur nous, pour vous demander, semaine après semaine, quand vous allez la ratifier.

Monsieur de Donnée, aviez-vous fait arrêter les circulaires Peeters et Vanden Brande, comme promis aux Bruxellois pendant toute la campagne électorale ? Non. Avez-vous fait confirmer la compétence indiscutable du fédéral sur cette matière ? Encore non.

Je cite quelques déclarations parce qu'au moins les écrits restent. M. Michel : "Moi, en tout cas, j'aurais fait et je ferais tomber le gouvernement sur les facilités". Il répondait encore à la question de savoir si, une fois au gouvernement fédéral, il ferait tomber le gouvernement sur les facilités : "Quand on ne peut pas obtenir ses droits légitimes - l'application de la Constitution - qu'a-t-on encore à faire dans un gouvernement ?". C'est bien une question que je vous pose, monsieur Michel.

Monsieur Michel encore, avez-vous fait éviter la grand'messe institutionnelle qui se profile dans deux ans ? Vous prétendiez être la seule force, avec le PS, à pouvoir le faire. Ne disiez-vous pas : "Je ne vois pas l'intérêt à ouvrir une négociation communautaire après le 13 juin. On sait que si l'on entrebâille la porte, tout le reste va suivre. Ça, on oublie ! C'est le rêve de Dehaene : vite faire un gouvernement, de préférence avec les mêmes, et refiler le débat communautaire au parlement. Nous n'en voulons pas." Mais je constate que vous avez relégué le débat communautaire à plus tard et qu'apparemment, vous le souhaitez.

Je citerai encore M. Ducarme : "S'il devait y avoir une volonté d'aller plus loin dans la réforme de l'Etat, ce serait le dépeçage du pays. Dans ce cas, nous sommes prêts à ne pas monter au gouvernement." C'est autre chose que de faire une petite danse sur la périphérie. Ici, c'est un grand pas de danse que vous faites !

Et malgré cela, malgré toutes ces déclarations matamoresques, vous l'offrez aux francophones cette réforme institutionnelle dont vous vouliez pourtant les protéger. C'est sous une forme-alibi nouvelle, teintée de volontarisme positif et de loyauté fédérale, que les partenaires gouvernementaux ont une nouvelle fois décidé de changer notre pays et d'impliquer ses citoyens - qui n'en veulent guère - dans la xième aventure institutionnelle et le xième détricotage de l'Etat, alors que, comme le dit le premier ministre, c'est d'une réforme de fond, et non de forme, dont a besoin notre Etat.

Le pays a besoin de stabilité. Or, dans deux ans, vous ouvrirez la voie, non pas au XXIème siècle, mais à un risque réel de tension communautaire et de chaos

belgo-belge, que le premier ministre décrivait hier d'ailleurs comme un ancien thème dont on pouvait se passer et qui n'était pas le véritable enjeu de la grande politique que le gouvernement devait mener. Je partage tout à fait cette vision des choses. Alors pourquoi est-on obligé de relancer cette machine durant cette législature ?

Qu'est-ce que les libéraux ont obtenu en matière de garantie réelle de refinancement de la Région de Bruxelles-capitale, dans les textes du moins ? J'aimerais leur demander aussi s'ils ont obtenu ce qu'ils demandaient lors de la campagne électorale, à savoir une législation nouvelle diminuant les exigences de bilinguisme des magistrats bruxellois pour permettre de remplir les trente places actuellement vacantes dans les cours et tribunaux bruxellois, ce qui constitue un véritable déni de justice pour les citoyens.

Avec ces quelques exemples issus des programmes électoraux des membres de cette nouvelle majorité, le changement est donc devenu le renoncement. Les citoyens, ébranlés par les quelques crises vécues en Belgique, et qui vous avaient accordé leur confiance sur base de vos paroles, méritaient sous doute mieux.

Toujours en cherchant la révolution, j'ai - outre la démission - découvert la continuation. J'ai cherché le souffle fort d'une nouvelle démocratie citoyenne inédite, redessinée, transformée de fond en comble, avec le génie de l'imaginaire arc-en-ciel. J'ai cherché ces grands axes nouveaux auxquels le gouvernement antérieur n'aurait jamais pu penser et j'ai trouvé une simple déclaration de politique complémentaire de quelques pages, où l'on "exécute", "consolide", "complète", "amplifie", "réalise", "met en oeuvre", beaucoup plus qu'on "imagine", "reconstruit", "renouvelle", ce qui prouve que, contrairement aux critiques, le gouvernement antérieur, n'avait pas mal travaillé. Et cela prouve aussi que sous les critiques sarcastiques grand public sommeillaient en fait des approbations tacites.

En matière de continuité, il en va de grandes déclarations concernant la simplification administrative, où nous ne retrouvons même pas les missions, ni même la citation de l'agence pour la simplification administrative, qui a pourtant été créée par le gouvernement antérieur. Il en va de grandes intentions en matière de réorganisation et de dépolitisation de l'administration et de rapports avec les cabinets, dont les axes avaient été décidés quasi mot pour mot dans les Assises de la démocratie.

En matière, monsieur le premier ministre, de dépolitisation, nous serons très vigilants sur la manière avec laquelle vous composerez le futur conseil supérieur de la Justice, les comités P et R, le conseil fédéral de la police et le conseil consultatif des bourgmestres. Ces organes tiendront une place clé dans les réformes. Pour fonctionner efficacement, ils devront être composés de gens indépendants et compétents.

En matière de continuité, il en va également de l'évaluation de la législation - pour laquelle je rappelle qu'une loi avait déjà été votée au Sénat. Il en va du cumul des mandats déjà voté, vis-à-vis duquel aucun accord plus restrictif n'a pu être trouvé.

J'en arrive à un point essentiel de la première partie de la déclaration gouvernementale : l'exécution des accords Octopus déjà votés, qui fondent toute la politique du gouvernement en la matière. Nous serons très vigilants pour que l'esprit de ces réformes soit sauvegardé.

Nous prenons acte, monsieur le premier ministre, de l'offre que vous avez faite hier - dont nous vous remercions - de continuer à associer les partis de l'opposition aux grandes négociations des arrêtés d'exécution. J'espère que cela signifie que, pour tout nouvel arrêté d'exécution, nous serons associés aux discussions, nous pourrions émettre nos critiques et nous pourrions, le cas échéant, donner notre approbation ou la refuser, comme vous l'avez fait alors que vous étiez dans l'opposition.

En matière de réforme de la police, nous serons également très attentifs sur la manière avec laquelle les arrêtés d'exécution seront pris, notamment en ce qui concerne l'harmonisation et l'équivalence des grades. On sait qu'il y a eu des discussions antérieures, mais sur ce point, rien n'a été décidé.

Que fera la nouvelle majorité de ce texte qui n'a d'ailleurs pas été approuvé ? Va-t-elle prévoir des conditions équilibrées d'harmonisation des statuts, spécifiquement pour les policiers qui seront intégrés dans la direction judiciaire ? Les chefs de corps des petites communes pourront-ils accéder au cadre "officiers" ? Monsieur le ministre de l'Intérieur, pendant la période transitoire, allez-vous intégrer dans la direction judiciaire l'ensemble des corps de police - ne plus les compartimenter - et leur donner des garanties de bon fonctionnement ? Comment allez-vous structurer les futures directions de la future police fédérale ? Comment va-t-on agir pour respecter l'autonomie locale ? Com-

ment va-t-on budgéter la réforme ? Comment associer, en termes de méthodologie, des policiers dont on connaît l'émoi et pour faire en sorte que cette réforme soit acceptée par tous ?

Bref, autant de questions posées sur lesquelles la note n'est pas claire et à propos desquelles nous attendons un exposé de politique générale. Comment allez-vous financer l'augmentation du nombre de policiers dans les rues ? C'est une bonne idée mais disposez-vous des budgets pour la réaliser ? Allez-vous hiérarchiser les priorités ? Allez-vous procéder à des engagements supplémentaires ?

En matière de justice, nous approuvons largement la continuité des objectifs et des projets de réforme visés tels que, notamment, le renforcement de la médiation pénale et des peines alternatives lancé par un ministre PSC en 1994, le renforcement de la coopération internationale, la confiscation du patrimoine d'origine criminelle, la poursuite d'un plan global contre l'arriéré judiciaire, etc. Mais, étant donné le profil du nouveau ministre de la Justice, nous aurions sincèrement aimé que ce chapitre soit beaucoup plus étoffé qu'un ensemble de déclarations d'intentions, auxquelles certes nous souscrivons mais qui manquent de précisions, d'idées originales et qui restent terriblement floues.

Quelles sont, par exemple, les recommandations des commissions parlementaires non réalisées à ce jour ?

M. Marc Verwilghen, ministre : Madame Milquet, je peux vous rassurer en ce qui concerne les recommandations des diverses commissions d'enquête parlementaire qui se sont tenues dans les assemblées. Il existe une liste des recommandations qui n'ont pas encore été exécutées. Il va de soi qu'elle sera déposée devant le parlement, qui en discutera. Il entre bien dans l'intention du gouvernement d'exécuter les recommandations de toutes les commissions d'enquête qui se sont tenues dans les dernières années, pour autant qu'elles concernent les matières de justice et de police.

Mme Joëlle Milquet (PSC) : Monsieur le ministre, en ce qui concerne le plan de sécurité, quel sera son lien avec le plan de sécurité fédéral et les contrats de sécurité ? Tout cela est un peu flou. Lorsqu'il s'agit de plans de sécurité locaux où l'on va dissocier le volet sécurité du volet préventif, cela générera sans doute une révolution en tout cas dans la manière avec laquelle

les contrats de sécurité, devenus contrats de société, seront gérés ? Si c'est cela, nous sommes d'accord mais la note n'est pas très explicite sur ce point.

En ce qui concerne les moyens d'action du plan de sécurité dont les neuf priorités sont identiques à celles du gouvernement précédent, on parle notamment d'une simplification du droit pénal liée à une procédure pénale plus efficace.

Je suis d'accord avec l'objectif que l'on retrouve depuis dix ans dans les accords du gouvernement. Mais c'est bien la première fois que cet objectif est rédigé si simplement. En fait, qu'est-ce que la simplification du droit pénal ? Des procédures plus rapides, voire expéditives, plus autoritaires ? Moins de droits de la défense, moins de possibilités de recours ? Est-ce qu'il s'agit de refaire le Code pénal et sur base de quels travaux ? Ou est-ce élaborer un nouveau code de procédure pénale ? Nous aimerions obtenir quelques précisions.

On parle également de "l'application stricte des normes relatives à certaines infractions; une réponse adaptée et rapide à chaque infraction, soit de manière préventive, soit de manière répressive". Sur ce point, je me demande ce que signifie "répondre à une infraction de manière préventive" ? On peut concevoir de prévenir des infractions par des actions préventives mais, une fois commises, il me paraît curieux de pouvoir les prévenir.

La note nous annonce aussi des plans de sécurité locaux. J'aimerais obtenir quelques précisions sur cette matière.

Le point concernant les peines incompressibles me fait peur car l'accord de gouvernement n'est absolument pas clair et mérite quelques explications. Que veut dire exactement la phrase "la compressibilité des peines pour les infractions odieuses" sera nettement limitée ? J'imagine très bien les arbitrages qui ont dû se faire entre différentes fractions et il n'est pas simple de mêler l'eau et le feu. Les mots "peines incompressibles" sont soigneusement évités par souci du compromis arc-en-ciel et on peut le comprendre. Mais, sur base de l'accord, nul ne sait dans quelles limites on va changer éventuellement les lois nouvelles sur la libération conditionnelle votées sous la précédente législature ou si l'on va vers un régime où la libération conditionnelle sera supprimée automatiquement pour certaines infractions, en vertu de la loi.

Je me pose vraiment la question et je crois que c'est un débat important que nous devrions avoir. Nous ne sommes pas pour les peines incompressibles. Désormais, est-il plus odieux de tuer une femme de 65 ans qu'une de 50 dans les mêmes circonstances, un policier qu'un médecin ? Je trouve très dangereux de spécifier des catégories de personnes dans une loi parce que des crimes odieux peuvent s'appliquer à toute la population et non pas à des groupes cibles.

En ce qui concerne la modernisation de la politique pénitentiaire, nous sommes d'accord avec les objectifs, d'autant plus que les orientations semblent trouver leur origine dans la note d'orientation qui avait été déposée sur la base des travaux du professeur qui avait été désigné en la matière.

Pour ce qui est de l'audit de la justice, monsieur Verwilghen, il y a déjà eu un audit des parquets à Bruxelles et il faudrait peut-être procéder à un audit des cours et tribunaux. Mais ce qui manque à Bruxelles, c'est de pouvoir au plus tôt remplir les cadres. Ce n'est pas de tomber dans des problèmes communautaires qui m'insupporte. Vous avez là vraiment besoin de renforcer le service public. Vous savez qu'il y a un problème de législation et d'application de la règle du bilinguisme. On pourrait franchement un peu réduire ce problème si on faisait preuve d'un peu de bonne foi et si on faisait prévaloir le service public -surtout l'exercice du service public au service des citoyens- sur des rigidités communautaires d'un autre âge.

En ce qui concerne les procédures accélérées et les procédures particulières dans les cas de flagrant délit, vous n'êtes pas non plus très clair. Allons-nous vers de nouveaux tribunaux de flagrant délit ? En restons-nous aux procédures accélérées existantes ? Allons-nous enfin, peut-être, vers le "snel recht" qu'avait proposé M. Wathlet et dont on n'avait pas voulu à l'époque ? Que signifie notamment l'usage de mesures sociales dans le cas de procédures mises sur pied dans le cadre du flagrant délit ? Autant de questions que nous ne manquerons pas de vous poser.

J'en arrive pour terminer au troisième point de mon intervention qui concerne la déception, déception de constater que quelques points ne se trouvent pas dans la déclaration, sans doute souvent par manque d'audace d'avoir pu arbitrer certains éléments entre différentes tendances et aussi peut-être déception par rapport à ce qui s'y trouve et qu'on aurait aimé ne pas y voir.

Premier élément de déception, vous dites que le citoyen doit à nouveau être fier de son pays. Mais je me demande si on peut l'être quand le premier acte des partis de l'alternative et de la nouvelle culture politique consiste à augmenter le nombre de ministres tout en disant la main sur le cœur qu'on va diminuer la taille des cabinets. Le cas des commissaires de gouvernement pose un véritable problème constitutionnel. Quel sera leur statut juridique ? S'ils sont payés, ils vont dépendre de l'exécutif et dans ce cas-là, je pense qu'ils devront démissionner. S'ils restent parlementaires, ils devront recevoir leur mission du parlement et non du gouvernement. Ils devront répondre de leur mission devant le parlement et, le cas échéant, recevoir des aides fonctionnelles en provenance du parlement. Sur ce point, le statut n'est pas clair et mériterait un véritable débat discussion entre le parlement et l'exécutif parce que je ne pense pas qu'on doive créer des secrétariats d'Etat bis par souci notamment de trouver des débouchés aux suppléants malheureux qui vivent les effets retour des crises imprévues liées à un nouveau syndrome wallon dit "syndrome des pygmées".

Deuxième élément de déception, vous voulez associer beaucoup plus étroitement l'administration au cabinet. Voeu très louable que je partage. Mais en même temps, vous videz de leurs pouvoirs les membres nommés par l'exécutif, et donc contrôlables, pour autoriser largement les ministres à faire appel à des experts extérieurs pour mettre en oeuvre leur politique. Les ressources de l'administration sont-elles à ce point exsangues ? Le fantasme de la privatisation se serait-il abattu sur les fonctions des cabinets ministériels ?

Le troisième élément de déception porte sur la démocratie participative. Nous aurions aimé plus d'inspiration et d'idées neuves sur la revalorisation du rôle du parlement, de la Cour des comptes, sur le changement de mentalité, sur les mécanismes décisionnels de l'exécutif, sur de nouveaux contre-pouvoirs indépendants, bref, autant d'idées lues et entendues avant et que nous ne retrouvons pas du tout dans ce texte.

En matière de communication, qui semble, et c'est tant mieux, constituer un axe fort du futur gouvernement, nous aurions aimé plus que quelques lignes générales. Nous aurions aimé une réelle stratégie de communication, des modalités nouvelles, un chapitre sur la société de communication, son contrôle, son exploitation démocratique optimale, ses garde-fous, et nous n'avons rien trouvé.

En matière d'administration, nous sommes partisans d'un audit externe de l'administration bien qu'il ait déjà été mené par les bureaux ABC, il y a quelques années et que les restructurations qui ont été organisées sur la base de cet audit, commencent seulement à être exécutées.

Mais nous ne sommes pas partisans d'un audit mené en secret dans les alcôves des cabinets de consultants.

Le parlement, premier contrôleur du fonctionnement de l'Etat, doit pouvoir être pleinement associé à cet audit. Il doit également pouvoir en contrôler activement le déroulement. Et en cette matière, je compte sur vous puisque vous dites vouloir associer plus amplement le parlement à votre politique.

Nous regrettons également qu'il ne soit fait référence nulle part à l'organisation des litiges et à la réorganisations des tribunaux administratifs.

Pour conclure, notre plus grand regret a trait à la politique d'asile. En effet, si nous partageons votre volonté d'accélérer la procédure de naturalisation, de mettre sur pied un statut B, nous ne pouvons que déplorer l'extrême maigreur du chapitre sur l'asile. Pourtant, on sait qu'il s'agit là d'un problème clé sur lequel nous demandons depuis toujours un grand débat et surtout un grand programme gouvernemental. La déclaration est, en effet, muette sur une série de points fondamentaux - manque d'arbitrages sans doute - comme la politique générale du droit d'asile, la durée et le contrôle de la détention en centre fermé, la politique de rapatriement et d'usage de la force et - pourtant Dieu sait, monsieur Duquesne, si cette problématique, que vous aurez à traiter, et pour laquelle vous ne disposez jusqu'à présent pas de bible, est d'actualité - la protection des femmes et des mineurs.

M. Antoine Duquesne, ministre : Madame, vous êtes en train de dresser un catalogue intéressant de questions que je devrai, en effet, me poser. Il suffira à mes collaborateurs, à qui vous facilitez la tâche, de se référer au compte rendu analytique.

Cela étant, je suis ravi de ne pas avoir de bible en la matière.

Durant deux jours, j'ai eu des contacts sur le terrain avec les personnes concernées et j'en ai appris plus qu'en vous écoutant ce matin. En ce domaine, il existe, en effet, des murs d'incompréhension qu'il faut renverser. Parmi les propos que j'ai entendus, certains sont pertinents, d'autres inexactes.

Pour ma part, je désire réunir les acteurs, les responsables, les victimes - il y en a - autour d'une table et trouver, avec eux, la meilleure solution. Lorsque ce travail aura été fait, je viendrai m'expliquer devant ce parlement. Mais je dois vous dire qu'en ce qui me concerne, je ne serais jamais entré dans un gouvernement qui n'aurait pas tenu compte des éléments suivants :

1) il relève de la dignité d'un pays démocratique d'avoir une politique d'asile. Je suis contre l'exclusion, le rejet, en particulier de ceux qui sont dans la difficulté et la misère;

2) je ne suis pas un naïf et je sais que, malheureusement, notre petit pays ne peut faire face à toutes les misères du monde. Nous serons donc encore amenés, demain, à renvoyer dans leur pays ceux qui ne répondent pas aux conditions de l'accueil. Pour déterminer cet état de choses, j'entends -et c'est prévu clairement dans la déclaration gouvernementale- que les procédures soient améliorées, objectivées, accélérées - le temps est, en effet, un facteur essentiel en la matière- et que les droits de la défense soient mieux garantis;

3) j'ai rencontré, hier ou avant-hier - le temps passe vite - le commandant général de la gendarmerie car je veux montrer clairement qu'une politique rigoureuse, même ferme, n'est pas une politique brutale. S'il veut faire preuve de dignité, un pays démocratique, qui est condamné à devoir procéder à des renvois, doit le faire avec toute l'humanité voulue.

Pour ma part, j'espère que tous ceux qui ne veulent pas alimenter l'extrémisme dans ce pays - et je suis sûr que c'est votre souci - partageront cette volonté et nous aideront à trouver des solutions.

Depuis que j'ai rencontré les premiers responsables, j'ai la conviction qu'on ne doit pas seulement demander au ministre de l'Intérieur et au commandant général de la gendarmerie d'assumer des responsabilités, mais que chacun doit assumer sa part de responsabilité, notamment la Ligue des droits de l'homme, à laquelle j'appartiens d'ailleurs. Je rencontrerai ses dirigeants lundi et je leur demanderai d'assumer leur part de responsabilités, comme je le demande aux gendarmes, aux pilotes, aux responsables de la SABENA, ainsi qu'à nos compatriotes. Il y a également toute une politique d'explication, de pédagogie, de coopération à développer à leur égard et, dès lors qu'on parviendra à dédramatiser la situation, on ne supprimera évidemment pas totalement et intégralement les incidents, mais on les réduira au minimum, j'en suis sûr.

Depuis lundi, je n'ai effectivement pas encore eu le temps de préparer une déclaration dont je pourrais venir discuter au parlement, mais la volonté du gouvernement se trouve clairement exprimée dans la déclaration, comme l'a dit et répété le premier ministre. En tant que ministre responsable de ce secteur, ma volonté est identique. J'ose espérer que pour la concrétisation de cette volonté, vous serez à nos côtés.

Mme **Joëlle Milquet** (PSC) : Monsieur le ministre, nous partageons évidemment les objectifs tels que vous venez de les décrire, nous ne sommes pas des irresponsables, loin de là. Certains de vos partenaires nous trouvaient trop "tièdes" au vu de nos tentatives pour adopter dans ce dossier une position équilibrée et pour concilier des positions terriblement divergentes. Mais nous connaissons tous deux la subtilité du dossier.

Je pense simplement qu'auraient pu apparaître dans une déclaration gouvernementale largement muette en la matière, des déclarations d'intentions semblables à ce que vous venez de dire, notamment sur des sujets qui ne mangent pas de pain, comme la réforme de l'administration de l'Office des étrangers, et sur lesquels il pourrait y avoir un large consensus.

Ces points manquants sont dus au manque d'arbitrages préalables. Mais je me réjouis que vous nous présentiez une note de politique générale. Si elle nous convient, nous vous soutiendrons. Le tout est de l'avoir, dans les meilleurs délais.

En ce qui concerne le point des régularisations, le seul qui soit plus ou moins expliqué - et encore - dans le texte, je vois trois avancées, timides mais que je désire souligner malgré tout :

- l'existence d'un organe autonome de prise de décision : cette étape représente un progrès, bien qu'on ignore la composition de cet organe -le Centre d'égalité des chances, les ONG vont-ils en faire partie ou non ? Que reste-t-il comme quantité de personnel ? Nous savons tous que la tâche est énorme;

- la diminution de la durée des délais de procédure d'un an : maigre changement, mais c'est déjà ça;

- la mention des critères non plus dans une circulaire mais dans un arrêté royal. Je pense qu'un débat parlementaire aurait été préférable pour que ces critères soient fixés dans une loi. Il aurait sans doute été plus démocratique que le parlement ait droit à la parole.

M. **Vincent Decroly** (AGALEV-ECOLO) : Madame Milquet, je vous remercie beaucoup pour ces précisions. En tant que vice-présidente d'un parti de la majorité sortante, et présidente de la commission de l'Intérieur, vous avez eu le courage de déposer sous la précédente législature une proposition de loi suggérant des mesures de régularisation, mais vous n'avez jamais eu le courage de mettre celle-ci à l'ordre du jour de votre propre commission.

Mme **Joëlle Milquet** (PSC) : Si vous étiez au courant du travail des parlementaires et du Sénat, vous sauriez qu'elle a été mise à l'ordre du jour et discutée, mais qu'il n'y a pas eu de consensus vu l'absence de majorité sur ce point. Je vous invite donc à aller lire les annales du Sénat à ce sujet.

Par ailleurs, il est vrai que les critères en matière de régularisations restent flous. C'est la raison pour laquelle je me réjouis d'avoir avec le ministre de l'Intérieur - qui me semble très ouvert - des discussions sur ce que seront les circonstances humanitaires bien définies, les attaches sociales durables, la notion de fraude à l'aide humanitaire -vous savez qu'elle peut être utilisée à mauvais escient. J'aurais effectivement aimé avoir plus de précisions en la matière dans la déclaration gouvernementale.

Pour conclure, monsieur le premier ministre, et malgré un ton classique d'opposition, je vous souhaite bonne chance à vous et à votre gouvernement. Les défis qui vous attendent seront nombreux. Les dangers se trouveront à mon sens autant à l'extérieur qu'à l'intérieur de votre coalition. Nous comptons mener une opposition critique mais constructive et surtout sans manichéisme. Nous avons pris bonne note de votre volonté d'associer le parlement à vos travaux et nous y veillerons avec vigilance. Nous vous aiderons quand vos projets viseront à la concrétisation de décisions antérieures ou seront identiques à nos propositions électorales. Dans le cas contraire, soyez assuré de la vivacité tout aussi constructive de notre réaction.

Le **président** : L'opposition n'a aucune raison de se plaindre du temps de parole mis à sa disposition. Ce n'est que normal.

De heer Bart Somers heeft het woord. Hij moet niet noodzakelijkerwijze mevrouw Milquet nabootsen voor de duur van zijn uiteenzetting.

De heer **Bart Somers** (VLD) : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de eerste minister, dames en heren

ministers, collega's, ons land moet opnieuw een modelstaat worden. Dit is terecht de eerste grote ambitie uit het regeerakkoord. De voorbije jaren hebben opeenvolgende schandalen het vertrouwen van de burgers geschokt en ons imago in het buitenland grondig aangetast. Een modelstaat opbouwen met publieke instellingen waarvan de werking de vergelijking kan doorstaan met de beste privé-ondernemingen of de meest efficiënte buitenlandse administraties is een heel omvangrijke en veelzijdige uitdaging.

In de mij toegekende spreektijd zal ik mij beperken tot drie invalshoeken terzake die mijn partij na aan het hart liggen.

Ten eerste is er de uitbouw van de burgerdemocratie. Mijn eerste uiteenzetting in dit halfroond wil ik aanvatten met een sterke relativisering van het mandaat dat ik sinds kort mocht opnemen. Immers, enkele jaren geleden stelde de Leuvense politoloog De Wachter een wetenschappelijk onderbouwde machts hiërarchie op voor ons land. De top-16 van die machts piramide wordt bezet door functies die de burger niet zelf kan kiezen. Het parlementslid komt in die machts piramide slechts op de 17de plaats en dat wij verkozen zijn door de burger verdient alleszins een randbemerking want in de praktijk zijn het niet zozeer de kiezers maar wel de politieke partijen die bepalen wie al dan niet in het parlement zetelt.

Opmerkelijk is dat professor De Wachter diezelfde oefening 20 jaar geleden ook al had gemaakt en dat die machts piramide er toen nagenoeg identiek uitzag. Elke rechtgeaarde democraat moet zich daarover vragen stellen en zich bezinnen over wegen en instrumenten om de burgers meer greep te geven op de besluitvorming teneinde die machts piramide om te draaien.

Dit regeerakkoord bevat terzake een aantal belangrijke maatregelen. Zo is er de opwaardering van het petitieright en vooral de verklaring van de regering dat ze steeds het resultaat van referenda zal respecteren. Ondanks het feit dat de Grondwet op dit punt niet voor wijziging vatbaar werd verklaard, zorgt dit engagement er toch voor dat referenda de facto een bindend karakter krijgen. Meteen wordt hier een stuk directe democratie realiteit in afwachting dat de volgende regering hopelijk dit principe ook definitief in de Grondwet kan verankeren.

Premier, in dit democratisch project van de regering ontwaren wij eenzelfde benadering als in het sociaal-economische debat. Daar wil de regering de tegenstelling tussen ruwweg

het Atlantische en het Rijnland-model overbruggen, sublimeren in een nieuw model, de actieve welvaartsstaat, die het beste van beide systemen in elkaar schuift. Hoge werkgelegenheid en een sterke sociale protectie.

Welnu, hetzelfde lijkt zich te voltrekken in dit institutionele debat. Jarenlang werd het model van de representatieve democratie lijnrecht tegenover dat van de directe democratie geplaatst terwijl het er ook hier op aankomt beide systemen in elkaar en met elkaar te integreren. Elementen van directe democratie hollen ons representatief politiek systeem niet uit maar verrijken en versterken het. De regering heeft dit blijkbaar goed begrepen.

Een andere reeks maatregelen, die onze volle steun genieten, hebben de bedoeling de onafhankelijkheid van het parlement te herstellen en de participatie terug te dringen. Ik denk daarbij aan de parlementaire commissie die streng zal toezien op alle mogelijke vormen van belangenvermenging. De belangrijkste maatregel echter is het halveren en bijgevolg sterk terugdringen van het belang van de lijststem. Dit voorstel betekent een echte trendbreuk die de kern van ons politiek bestel raakt. Veel meer dan het tot op heden het geval was zullen het de burgers zijn, en niet langer de partijen of belangengroepen die achter die partijen schuilgaan, die met dit voorstel kunnen beslissen wie hen in het parlement zal vertegenwoordigen. Bovendien zullen met de halvering van de lijststem de parlementsliden in grotere onafhankelijkheid dan vandaag hun mandaat kunnen uitoefenen. Dit kan de kracht, waarmee deze Kamer haar controlerende en wetgevende functies uitoefent, alleen maar ten goede komen.

Sommigen hebben zich in het verleden afgevraagd of dit debat niet tot de cosmetica van de politiek behoort. Gaat het hier om meer dan over het opsmukken van de gevel van de democratie ?

Bovendien zullen de parlementsliden door de halvering van de lijststemmen in grotere onafhankelijkheid dan vandaag, hun mandaat kunnen uitoefenen. Dit zal uiteraard de slagkracht waarmee deze Kamer haar controlerende en wetgevende functies uitoefent, ten goede komen.

Sommigen hebben zich in het verleden wellicht afgevraagd of dit debat niet tot de cosmetica van de politiek behoort. Heeft deze discussie meer om het lijf dan enkel en alleen het opsmukken van de gevel van de democratie ? Collega's, de manier waarop een beslissing tot stand komt, de procedures van de

besluitvorming, hebben wel degelijk een belangrijke invloed op de inhoud van het beleid. Echte, rechtstreekse inspraak van de burgers zorgt immers voor een grotere dynamiek op het politieke toneel. Het immobilisme van de gevestigde macht kan zich in een dergelijk systeem minder vanzelfsprekend handhaven. Nieuwe inzichten zullen sneller doorgroeien. Maar het zal vooral de legitimiteit van het beleid zijn dat aan kracht en gezag zal winnen bij de burgers. De VLD juicht dan ook de oprichting van de commissie voor de Politieke Vernieuwing toe. Het parlement wordt zelf de motor van de modernisering van de democratie. Dit is een lovenswaardig initiatief. Deze commissie mag echter niet verworpen tot een overloze praatbarak. Het parlementaire werk moet leiden tot resultaten. De VLD is immers van plan het pad van de democratische hervormingen verder te bewandelen. Wij denken hierbij in eerste instantie aan de rechtstreekse verkiezing van de uitvoerende mandaten; de discussie over de afschaffing van de stemplicht; het zoeken naar een kiesstelsel dat een nieuw evenwicht vindt tussen de diversiteit aan opinies en politieke stromingen enerzijds en de noodzaak van een coherent en slagvaardig bestuur anderzijds. De commissie voor de Politieke Vernieuwing moet ook een aantal nieuwe en nuttige wetten toetsen aan hun onbedoelde neveneffecten. Een voorbeeld hiervan is de wet op de beperking van de verkiezingsuitgaven, die als het ware een alternatieve, financiële lijststem heeft ingevoerd voor kandidaten die bovenaan de lijst prijken. Op die manier kunnen de laatstgenoemde meer uitgeven dan zij die onderaan de lijst staan. Onze fractie zal zich dan ook inspanningen getroosten opdat deze commissie zo snel mogelijk kan worden opgericht.

Naast het uitbouwen van de burgerdemocratie, is de VLD in haar nopjes met het hoofdstuk over de werking van de publieke instellingen. De externe audit van de administratie is een belangrijke en noodzakelijke stap in de hervorming en de modernisering van het overheidsapparaat.

Collega Vandeuren, het is voor ons een conditio sine qua non dat het parlement hierbij ten volle zal worden betrokken. Wij kunnen enkel toejuichen dat de regering het plan heeft opgevat de conclusies uit deze audit aan het oordeel van de bevolking te onderwerpen door middel van een volksraadpleging. Op deze wijze worden de burgers van dit land daadwerkelijk betrokken bij een ingrijpende hervorming die hen rechtstreeks aangaat.

Toch wijzen wij er de regering op dat deze volksraadpleging geen lege doos mag worden die doorspekt is met holle frasen. Het mag ook geen pro forma of public relations enquête worden. De volksraadpleging moet tot doel hebben dat de burgers mede verantwoordelijk zijn voor de krachtlijnen inzake de opbouw van een nieuwe administratie.

Mijnheer de voorzitter, een zorgzame overheid springt eveneens spaarzaam om met wetten en reglementen. Hedentendage dreigt de Staat haar burgers te verstikken in haar regelgeving. Uit cijfers van het Rekenhof blijkt dat dit parlement niet minder dan vijfenveertig normatieve regels en teksten goedkeurt per week. Deze "reglementitis" doodt de vrijheid en de creativiteit van de burgers, ze ondergraaft de ondernemingszin van onze bedrijven; bedreigt de rechtszekerheid en tast het rechtsgevoel aan. Het adagium "nemo censetur ignorare legem" waarop de rechtsstaat stoelt, groeit elk jaar uit tot een steeds grotere...

De voorzitter : Collega Somers, mag ik u vragen de Latijnse uitdrukkingen niet te vlug gevleugeld uit te spreken.

De heer Bart Somers (VLD) : Mijnheer de voorzitter, ik heb nochtans een goede leermeester gehad.

Het verheugt ons dan ook dat onze roep om minder regels en administratieve vereenvoudiging, effectief wordt gerealiseerd. Als ik mij niet vergis, heeft huidig minister Daems twaalf jaar geleden voor het eerst een voorstel tot "wetsactueel" ingediend. Welnu, uiteindelijk zal dat voorstel kracht van wet krijgen. In dat verband vraagt de VLD-fractie dat de commissaris die belast zal zijn met de administratieve vereenvoudiging, zijn opdracht in nauwe samenwerking met het parlement zal uitoefenen. Ook het parlement moet immers in de strijd tegen de regelgeving haar verantwoordelijkheid opnemen.

In het verleden was het al te vaak de ambitie van volksvertegenwoordigers om een aantal wetten op hun palmares te schrijven. Vandaag zou het een even grote ambitie moeten worden om wetten af te schaffen en te vereenvoudigen. Maatschappelijk gezien is dat zelfs meer dan een verdienstelijke ambitie.

Het derde en laatste thema dat ik thans wil aansnijden betreft de aandacht voor de steden. Over de hele wereld staat de leefkwaliteit in de steden onder druk. Ons traditioneel erg verstedelijkt land ontsnapt hieraan niet. Een veelheid aan

factoren zorgt voor nieuwe armoede, verpaupering, vervuiling en onveiligheid. Veel inwoners van dergelijke buurten en wijken hebben het gevoel dat zij door de overheid in de steek worden gelaten.

In haar regeringsverklaring schijnt de regering oog te hebben voor deze moeilijke stedelijke context. Zij wil de problemen van verloedering en uitsluiting coherent en ambitieus te lijf gaan. Dat deze bekommernis zo centraal staat in het regeerakkoord verheugt ons.

De eerste en op termijn ongetwijfeld belangrijkste maatregel in dit verband is het creëren van jobs. Vervolgens wil de regering opnieuw investeren in de steden. Jarenlang werden de middelen van bijvoorbeeld de veiligheids- en samenlevingscontracten te veel uitgesmeerd over zowat alle gemeenten van ons land. Iedereen wou een deel van de koek, ongeacht of daar al dan niet behoefte aan was. Vandaag brengt deze regering blijkbaar de moed op bepaalde middelen te concentreren in de probleemwijken en het financieel en beleidsmatig draagvlak van de steden eindelijk te versterken. Ten slotte is een goed uitgebouwd veiligheidsbeleid noodzakelijk om de leefbaarheid van de steden te herstellen.

Met de Octopusakkoorden werd de basis gelegd voor een diepgaande en structurele hervorming van politie en justitie. Deze hervorming moet onverkort worden voortgezet, maar het is een goede zaak dat de regering, naast de hardware, ook werk wil maken van de software, van een veiligheidsbeleid waarmee politie en justitie zo efficiënt mogelijk kunnen worden ingezet om de veiligheid van de burgers opnieuw te garanderen.

Het verheugt de VLD dat de krachtlijnen van het zogenaamde V-plan, het veiligheidsplan van Marc Verwilghen, waarvan iedereen, zelfs de heer Annemans van het Vlaams Blok, moest toegeven dat het een uitstekend plan was, onverkort in het regeerakkoord zijn terug te vinden. Voor alle duidelijkheid: veiligheid is meer dan het bestrijden van criminaliteit; een goed veiligheidsbeleid is op de eerste plaats een voorkomingsbeleid en bij een dergelijk beleid moet de hele samenleving - de ouders, het onderwijs, het maatschappelijk middenveld - worden gemobiliseerd en moet zij haar verantwoordelijkheid opnemen.

Het veiligheidsplan dat de regering onderschrijft en waar wij ons volledig kunnen achterscharen integreert het voorkomingsbeleid via een veiligheidsketen en het concept van de integrale veiligheidszorg in een aanpak waarbij

ook repressie en nazorg van slachtoffers en daders een volwaardige plaats innemen. Bovendien voorziet dit plan in het regeerakkoord in een aantal belangrijke actiemiddelen die de overheid ook in staat zullen stellen om kordaat en adequaat op te treden tegen bepaalde vormen van criminaliteit die het meest storend werken in bepaalde buurten en wijken van onze steden. In dat verband denk ik aan de versterkte aanwezigheid van politie in de straten, aan het verbeteren van het snelrecht, de niet-samendrukbare straffen, het normstellend optreden, het interneren van de harde kern van recidive jonge criminelen.

Naast het sterk uitgebouwde preventieve luik zullen deze, eerder repressieve maatregelen, politie en justitie eindelijk in staat stellen om de leefbaarheid van onze buurten te herstellen en de veiligheid van de burgers opnieuw te garanderen.

Mijnheer de voorzitter, collega's, met dit regeerakkoord gaat de besluitvorming in ons land het pad op van de burgerdemocratie. De overregulering wordt bij de wortel aangepakt en de administratie gemoderniseerd. Onze steden hebben eindelijk uitzicht op een inhaalbeweging en de veiligheid van de burgers zal opnieuw kunnen worden verzekerd.

Ik herhaal dat de VLD-fractie het regeerakkoord zal steunen. Wij vertrouwen deze regering en geloven in haar ambitieus programma. Heel wat van onze programmapunten zullen via dit regeerakkoord worden gerealiseerd. Dit neemt echter niet weg dat de Vlaamse liberalen en democraten steeds kritisch zullen toekijken en waakzaam zullen blijven inzake het in de praktijk brengen van de inhoud van het regeerakkoord.

De voorzitter : Mijnheer Somers, ik feliciteer u voor uw maidenspeech en wens u het beste voor de toekomst.

La parole est à M. Charles Janssens.

M. Charles Janssens (PS) : Monsieur le président, monsieur le premier ministre, chers collègues, sommes-nous à l'aube d'une ère nouvelle ? Ne jouons pas à Nostradamus et laissons modestement à l'avenir le soin d'en juger. Disons néanmoins, sans jeter aux oubliettes ce qui a été construit précédemment, que le ton employé et les propositions formulées par le premier ministre hier, laissent, peut-être plus que jamais, augurer de la volonté du gouvernement d'apporter enfin des réponses concrètes et précises aux préoccupations et attentes exprimées par la population à l'égard de nos institutions.

Je l'ai dit, l'approche est incontestablement nouvelle. Et si la façon dont les choses ont été abordées dès le début des négociations a pu surprendre, cela me convient. Le projet est audacieux et novateur. Et le groupe socialiste salue les jalons posés ainsi pour la prochaine législature.

Le gouvernement est parti des préoccupations des gens dans leur cadre de vie, dans leur quotidien. Ainsi sont notamment abordés la politique des grandes villes, les problèmes de sécurité qui y sont souvent liés, la nécessaire réforme de la Justice et enfin une approche critique, mais néanmoins positive, des aléas de la démocratie.

C'est de ces chapitres que je vais brièvement vous entretenir.

En ce qui concerne la politique de la ville, le gouvernement veut apporter des réponses aux problèmes croissants d'insécurité et de dégradation urbaine par une politique globale, agissant à la fois sur le plan de l'emploi, de la mobilité, du logement, du renforcement de la sécurité et du tissu économique et social.

Le groupe socialiste se réjouit de cette nouvelle approche intégrée et des mesures qui l'accompagnent comme, par exemple, des mesures fiscales spécifiques, la rénovation prioritaire de certains bâtiments publics, l'élaboration de plans locaux de sécurité, etc.

Les problèmes de sécurité, rencontrés notamment dans les grandes villes, ont également retenu l'attention particulière des négociateurs du gouvernement. Et nous réjouissons de la précision apportée quant au fait qu'une politique de sécurité ne se résume pas seulement à la lutte contre la criminalité, mais qu'un grand nombre de facteurs, comme le chômage, les conditions de circulation ou le cadre de vie contribuent à alimenter le sentiment d'insécurité dans le chef de nos concitoyens.

Les socialistes sont particulièrement attachés à l'idée que la lutte contre l'insécurité ne passe pas uniquement par l'amélioration de l'efficacité de l'appareil répressif - même si celui-ci est nécessaire -, mais nécessite également une politique de réhabilitation urbaine, une politique de l'emploi qui doit conduire à l'intégration sociale des personnes et des populations marginalisées ou exclues et une accessibilité de tous à tous les services de l'Etat, et notamment aux services de la Justice. Cette idée est intégralement reprise dans le texte de l'accord gouvernemental.

Parmi les propositions concrètes, je retiens entre autres l'élaboration par le gouvernement d'un plan de sécurité intégrant un maillon préventif, un maillon répressif et le suivi des victimes et auteurs de délits et de crimes. Le groupe socialiste salue la conjugaison entre l'aspect préventif et l'aspect répressif.

Mes chers collègues, il me plaît de souligner aussi la prise en considération des contrats de sécurité et de société qui, à nos yeux, constituent un instrument efficace de lutte contre l'insécurité.

Le plan de sécurité comprend une série de priorités que nous estimons fondamentales : la lutte contre la criminalité organisée et la criminalité en col blanc, la diminution du nombre de délits accompagnés de violence, la lutte contre la traite des êtres humains, etc.

En parallèle, des plans de sécurité locaux seront établis, prioritairement dans les grandes villes. Dans leur mise en oeuvre, une attention toute particulière est portée aux droits fondamentaux des personnes confrontées à l'appareil répressif, car il est primordial, pour que la justice rendue soit suivie d'effets positifs pour la société, que les personnes incriminées aient le sentiment d'avoir reçu un traitement équitable, juste et respectueux.

Le groupe socialiste se félicite d'une série d'instruments spécifiques prévus pour réaliser les objectifs poursuivis. Ainsi, les mesures alternatives telles que la médiation pénale ou les travaux d'intérêt général, qui ont fait leur preuve en tant que substituts aux peines et aux procédures classiques, seront renforcées.

La création de tribunaux d'application des peines permettra également de clarifier et d'objectiver les procédures de remise en liberté anticipée. La création de nouvelles places dans les centres fermés ou semi-ouverts pour les jeunes délinquants multirécidivistes qui ont gravement troublé l'ordre public permettra notamment d'éviter les cas où ces derniers sont orientés vers le milieu carcéral traditionnel.

Dans le même ordre d'idées, le volet "justice" contient également de nombreuses priorités.

Les principales pistes retenues sont une exécution intégrale et rapide des accords Octopus, l'établissement d'un plan global de sécurité, la mise en oeuvre d'une nouvelle politique en matière pénitentiaire et d'exécution des peines et une plus grande accessibilité à tous les services de l'Etat, notamment à celui de la Justice.

Notre groupe est particulièrement satisfait de la priorité accordée à l'exécution intégrale et rapide des accords dégagés au printemps 1998 sur la réforme des polices et de la Justice. Je tiens également à saluer tous ceux qui, sceptiques à l'origine, ont désormais saisi l'absolue nécessité de ces mesures.

La mise en oeuvre correcte des accords Octopus nécessite la volonté, la collaboration et la ténacité de tous les acteurs concernés. Le groupe socialiste espère que cette entreprise fondamentale pourra être concrétisée au plus tôt et réitère à cet égard sa pleine et entière confiance à la nouvelle équipe gouvernementale.

Nous saluons aussi la concrétisation du Conseil supérieur de la justice que nous avons toujours âprement défendu. Nous espérons que le gouvernement lui donnera les moyens d'exercer pleinement ses missions.

En ce qui concerne la réforme des polices dont la mise en oeuvre est fixée au 31 mars 2001, le groupe socialiste considère qu'il est essentiel que l'intégration des policiers actuels dans la future structure se fasse sans entraîner une démotivation généralisée de nos forces de l'ordre et que chacun puisse ainsi bénéficier d'un statut qui tienne compte de son expérience, de ses mérites et de sa formation.

Monsieur le ministre, nous serons particulièrement attentifs à ce qu'il en soit ainsi.

Je souhaiterais rappeler également que nous sommes attachés à ce que la structure policière future soit fondée sur une police locale de proximité forte et autonome.

La présence renforcée d'agents dans les quartiers et l'amélioration de l'accessibilité au service de police nous semblent aller dans ce sens.

Une des propositions majeures des socialistes va être concrétisée sous cette législature : il s'agit de la "mutualisation" des risques judiciaires. Le gouvernement s'est également engagé à augmenter le budget de l'aide légale. Ces deux mesures permettront aux plus démunis de faire valoir leurs droits légitimes dès que cela s'avérera nécessaire, sans être confrontés au barrage d'une justice complexe et coûteuse.

Toutes ces réformes devront être portées par un ministre de la Justice désireux de pouvoir, en cours de législature, dresser le bilan d'une justice

renouvelée, qui ne deviendra telle que moyennant une impulsion et l'adhésion de toutes les parties concernées. Nous le soutiendrons pleinement dans cette tâche à venir.

La confiance dans l'appareil judiciaire ne peut, en outre, être rétablie que si les délais entre l'infraction et la peine sont raisonnables et réalistes, faute de quoi ils perdent souvent toute portée utile.

A cette fin, le gouvernement a avancé de nombreuses propositions en vue de résorber l'arriéré judiciaire.

Dans le cadre de cette volonté d'accélération du processus judiciaire et du respect des droits fondamentaux des individus, le chapitre relatif à une société ouverte consacre une nouvelle avancée dans la procédure de naturalisation déjà simplifiée sous la législature précédente. Comme l'a dit hier mon collègue, Clause Eerdekens, les naturalisations seront désormais plus simples, plus rapides et gratuites.

En outre, la présomption de volonté d'intégration rendra ce processus plus égalitaire et plus objectif, et facilitera une participation pleine et entière à la citoyenneté.

Nous espérons que l'évaluation prévue à terme de ces nouvelles procédures permettra de dégager un consensus sur la nécessité d'octroyer le droit de vote aux ressortissants non européens.

Une réforme de la procédure d'asile, appelée par tous les intervenants en la matière, est également à l'ordre du jour. Cette réforme a notamment pour objectif d'accélérer et de simplifier la procédure tout en garantissant pleinement les droits des demandeurs.

Elle sera l'occasion d'adopter un statut cohérent pour les personnes déplacées en raison d'une guerre. Elle sera également l'occasion de développer une base légale à la procédure de régularisation qui devra offrir les garanties juridictionnelles nécessaires.

Le développement d'attaches sociales durables en Belgique permettra désormais, dans le cadre de régularisations pour circonstances humanitaires, de régulariser des personnes en situation illégale et qui sont intégrées à la vie sociale.

Cela est à mettre en parallèle avec le volet des accords qui met l'accent sur une politique volontariste de promotion de la tolérance et de lutte contre les discriminations.

Le gouvernement interviendra pour que les délits racistes ou révisionnistes soient effectivement réprimés.

A cet égard, on soulignera avec satisfaction la volonté d'adopter une loi générale de lutte contre les discriminations, à l'instar de la proposition déposée sous la précédente législature par le sénateur socialiste Roger Lallemand.

Dans un autre chapitre, on doit également s'interroger sur les effets dérivés de notre démocratie citoyenne et sur son fonctionnement. Ainsi, la commission de nouveau politique aura un rôle central dans cette évaluation. Je pense tout particulièrement au vote électronique qui, avant et après les élections, a alimenté beaucoup de débats. Ce fut notamment le cas lors de la législature précédente, en commission de l'Intérieur de la Chambre, mais nous n'y avons peut-être pas réservé l'attention voulue. Je m'en excuse. Je pense que cette évaluation du vote électronique devra avoir lieu. Elle est prévue et je m'en réjouis.

Je regrette cependant la réforme de l'effet dévolutif du vote en case de tête qui, pour les socialistes, permettait aux citoyens de privilégier l'idéologie portée par un parti par rapport à la personnalité de tel ou tel homme politique. Le système permettait également d'imprimer un renouvellement de la classe politique. Il mettait un frein au star-système, à l'afflux de personnalités "strass et paillettes" issues du monde sportif, du monde culturel, voire du monde télévisuel.

En ce qui concerne le système de démocratie représentative, je continue à croire que les assemblées sont le centre de la légitimité politique.

Bien sûr, nous sommes aussi partisans d'une implication plus directe des citoyens dans les débats politiques. C'est pourquoi nous avons soutenu l'idée d'élargir le mécanisme de consultation populaire et la modernisation du droit de pétition. Nous sommes cependant attachés à ce que la décision finale reste sous la responsabilité des mandataires politiques qui assument ainsi totalement les conséquences politiques de leurs actes.

Dans le cadre de ce processus de renouveau, j'insiste sur la mise en oeuvre des lois sur le cumul des mandats déposées par les socialistes. Et je salue la création d'une commission de déontologie chargée de développer une jurisprudence en matière d'incompatibilités, qui apportera un souffle nouveau au monde politique.

Nous réjouissons à cet égard que les mesures en matière de cumul des mandats prennent désormais en compte

les fonctions privées, puisqu'une des raisons essentielles des règles de cumul est de libérer le temps nécessaire à une écoute correcte des citoyens et de leurs préoccupations.

Le groupe socialiste souhaiterait que le débat sur les modes de scrutin soit également l'occasion de prendre des mesures en matière d'égalité d'accès hommes/femmes aux fonctions politiques.

Les relations entre les citoyens et l'administration ont également retenu l'attention du gouvernement. Ainsi, en matière administrative, l'enjeu de la prochaine législature sera de garantir un accès démocratique aux institutions, de moderniser l'administration et d'améliorer la qualité du service apporté aux citoyens.

La Charte de l'utilisateur des services publics a déjà été partiellement mise en oeuvre.

Je me réjouis de ce que de nouvelles mesures compléteront cette entreprise, telles que les guichets de contacts et d'informations instaurés au niveau local et la simplification des actes administratifs.

De même, les administrations seront encore modernisées par une formation accrue des agents et l'intégration des nouvelles technologies.

Mais la voie vers le XXIe siècle, c'est aussi la capacité d'un gouvernement d'oser aborder des questions difficiles. Afin que le gouvernement démontre sa volonté d'être en adéquation avec la société, ses réalités quotidiennes et les débats qui la traversent, les socialistes ont insisté pour que l'on traite sous cette législature de l'éthique, de telle sorte que nos concitoyens puissent opérer les choix individuels que leur conscience leur dicte, sans entrave ni discrimination.

Le groupe socialiste salue l'insertion dans l'accord gouvernemental d'un volet relatif aux questions éthiques telles que l'euthanasie, la bioéthique, les drogues et la cohabitation légale.

Incontestablement, voilà un des aspects du ton nouveau dont je parlais tout à l'heure.

Nous espérons que le débat annoncé sur ces questions pourra s'ouvrir largement et librement, au-delà des différends clivages, et pourra, le cas échéant, déboucher sur des réformes, telle notamment la mise en oeuvre immédiate de la loi sur la cohabitation légale issue de la proposition de Serge Moureaux, qui prévoit un véritable accord de vie commune pour ceux qui ne peuvent ou ne veulent se marier.

Nous y trouvons beaucoup de nos préoccupations, beaucoup de raisons d'espérer voir leur concrétisation. C'est la raison pour laquelle notre groupe votera la motion de confiance.

De **voorzitter** : De heer Bart Laeremans heeft het woord.

De heer **Bart Laeremans** (VL.BLOK) : Mijnheer de voorzitter, collega's, mijnheer de eerste minister, dames en heren ministers, mijnheer de minister van Justitie, gisteren meende de nieuwbakken eerste minister al enige zenuwachtigheid in onze rangen te kunnen ontwaren. De aanleiding hiervoor zou zijn dat deze regering de steden opnieuw veiliger wil maken en de verloedering een halt wil toeroepen. Mijnheer de eerste minister, was u dat maar van plan. Wij zouden de eersten zijn om fel te applaudisseren. U weet dat wij op federaal niveau in de eerste plaats een zweepartij zijn die doelstellingen belangrijker vindt dan ministerportefeuilles. Het kan ons in feite niet schelen wie voor de uitvoering zorgt, als het maar gebeurt. In uw relatief kleine hoofdstuk "Justitie, politie en veiligheid" heb ik vastgesteld dat zeer veel oningevuld is gebleven en dat ontzettend veel is verschoven naar later, naar het moment dat de begroting moet worden ingevuld en het moment dat uw zogenaamde veiligheidsplan zal worden geschreven. Wat er echter wel in staat, is alvast onheilsPELLend.

Mijnheer de eerste minister, u hebt uw goede vriend Verwilghen gefeliciteerd omdat hij er in geslaagd zou zijn veiligheidsplan grotendeels te laten overnemen in het regeerakkoord. Dat was echter pure peptaal voor uw congresleden. In werkelijkheid is immers alleen de façade overleefd. Groene en rode houtwormen zijn erin geslaagd de binnenkant grotendeels weg te vreten.

Ik geef een paar voorbeelden. Vooreerst zit er een lacune in dit hoofdstuk. Er staat bijna niets te lezen over de werking van de parketten en hoe die zal worden verbeterd. Mijnheer de minister van Justitie, het is nochtans daar dat de schoen wringt en in veel mindere mate bij de politie. Veel politieagenten leveren goed werk en hun ontmoediging is in grote mate te danken aan de ontstellend slechte werking van de parketten. Het hechtenis- en vrijlatingsbeleid van deze parketten is veel te laks, waardoor de agenten enkele uren na de arrestatie opnieuw oog in oog staan met de criminelen die ze pas hebben aangehouden. Hun ontmoediging heeft ook te maken met het lakse seponeringsbeleid van de parketten en hun gedoogbeleid. Daar moet dringend

een omwenteling plaatsvinden. Hiervoor zijn veel extra mensen en bijkomende informatica en behuizing nodig. Is men bereid daar veel middelen voor uit te trekken ?

Minister **Marc Verwilghen** : Mijnheer Laeremans, denkt u niet dat het nodig is dat de parketten in de eerste plaats hun instructies over het vervolgingsbeleid vanuit het strafrechtelijk beleid, dat dit immers stuurt, moeten krijgen ? Ik ben het met u eens dat wij er een aantal zaken aan toe zullen moeten voegen, maar dit is wat in eerste instantie moet gebeuren. Misschien is dat te weinig gebeurd in het verleden. Wij opteren dan ook voor een veiligheidsplan dat uitgaat van het strafrechtelijk beleid.

Het plan moet vertrekken van het strafrechtelijk beleid. Dit beleid zal immers determinerend zijn voor het opsporings- en vervolgingsbeleid en voor de straftoemeting. Dat is de normale kwadratuur van de gerechtelijke cirkel.

De heer **Bart Laeremans** (VL.BLOK) : Mijnheer de minister, alhoewel ik uw standpunt inzake een betere coördinatie deel, wens ik u te herinneren aan de werking van het parket van New York dat wel een lik op stuk-beleid kan voeren omdat men over de nodige mensen en middelen beschikt. Men zal op deze domeinen zware investeringen moeten doen. Als de seponeringscijfers blijven hangen rond 80% tot 90% zal er niets veranderen. Ik beklemtoon dat men aandacht moet besteden aan de twee componenten.

Mijnheer de minister, ik wil wat dieper ingaan op de middelen.

Uw regeerakkoord bevat geen kostenplaatje. De Vlaamse regering had wel het fatsoen om een prognose te geven van de extra uitgaven. Uw regering geeft niet de minste indicatie terzake, ook niet voor het departement Justitie waar alles staat of valt met de middelen die men wil investeren.

Mijnheer de minister, in een vorig leven hebt u uitdrukkelijk verklaard dat een verdubbeling van het justitiebudget een dringende noodzaak was.

Als ik de eerste minister goed beluister, vrees ik dat hij andere prioriteiten stelt zoals een extra verhoging van het budget van de sociale zekerheid. Op basis van het voorliggend regeerakkoord heeft de CVP een prognose gemaakt van het toekomstig budget van deze nieuwe regering. U maakt 3 miljard extra middelen vrij voor justitie. Is dit niet veel te weinig ? Feit is dat het veel minder is dan de verdubbeling die u had verhoopt !

Zonder een echt noodplan voor Justitie, zonder een doelgerichte injectie van bijkomende middelen zal er nooit sprake zijn van een daadwerkelijke omwenteling van Justitie en zullen we in het sukkelstraatje van de vorige regering blijven.

Mijnheer de minister, ik zou graag verduidelijking krijgen.

Een post waar heel wat middelen naartoe zullen moeten vloeien, is het gevangeniswezen niet alleen om te renoveren en te moderniseren maar vooral om de celcapaciteit te verhogen en meer gevangenis te bouwen zoals de heer Verwilghen, ons inziens zeer terecht, in zijn veiligheidsplan heeft voorgesteld.

Minister **Marc Verwilghen** : Mijnheer Laeremans, dit is niet correct. Het veiligheidsplan rept met geen woord over bijkomende capaciteit. Het veiligheidsplan vraagt in de eerste plaats dat de capaciteit moet worden volzet. Bovendien moet men zoeken naar een aantal systemen om alleen die mensen in de gevangenis te interneren die daar écht thuishoren. Tot op heden werden een aantal fundamentele technieken terzake niet uitgetoetst. Ik gebruik niet graag het woord alternatieve straf omdat het te snel de indruk wekt dat het een gemakkelijke of mindere straf is. Mensen kunnen, mijns inziens, echter even goed of beter in hun bewegingsvrijheid worden getroffen met alternatieve straffen. Dit hoeft niet per se met een gevangenisstraf. Deze elementen werden opgenomen in het regeerakkoord.

De heer **Bart Laeremans** (VL.BLOK) : Mijnheer de minister, ik meende in uw veiligheidsplan wel degelijk over een uitbouw van nieuwe gevangenis te hebben gelezen. Ik zal uw plan opnieuw grondig bestuderen.

De resem maatregelen die u opsomt zoals elektronisch huisarrest, het opdrijven van alternatieve straffen - een woord dat u niet graag hoort maar wel in het regeerakkoord staat -, de strafbemiddeling, de gemeenschapsdienst zijn, mijns inziens, stuk voor stuk technieken om de vrijlating nog te versnellen. In vergelijking met andere Europese landen zit België reeds aan de ondergrens. Nergens anders in Europa laat men de gevangenen vrij na een derde of zelfs minder dan een derde van hun straf te hebben uitgezeten. België is reeds het meest lakse land inzake vrijlatingspolitiek. Als men tegemoet wil komen aan de noodzaak van een meer repressief beleid zullen er cellen moeten bijkomen. De SP en de groenen zijn erin geslaagd hun slag thuis te

halen. U bent er zelfs niet in gelukt een ruimere toepassing of een verlenging van de duur van de voorlopige hechtenis in het regeerakkoord te laten opnemen. De regering zegt alleen dat de wet op de voorlopige hechtenis zal worden herzien. Als ik de teneur van de teksten goed aanvoel, zal het uitdraaien op een nog beperktere en zwakkere toepassing van de wet op de voorlopige hechtenis.

Mijnheer de minister, in het verleden heeft de VLD steeds beklemtoond dat de wet-Lejeune drastisch moest worden hervormd en dat een vrijlating na een derde van de straf veel te snel is. Ook op dit punt heeft de VLD het hoofd moeten buigen. Alleen in hoogst uitzonderlijke gevallen bij de meest afschuwelijke misdaden zal er aan de samendrukbaarheid van de straffen worden gesleuteld.

Minister Marc Verwilghen : Mijnheer Laeremans, u maakt er opnieuw een karikatuur van.

Wat de wet-Lejeune betreft, kiest deze regering voor de strafuitvoeringsrechtbanken. Dat is het eerste principe dat wordt gehanteerd.

De heer Bart Laeremans (VL.BLOK) : Vrijlating na een derde was veel te snel, maar ook hier heeft de VLD weer het hoofd moeten buigen. Enkel in hoogst uitzonderlijke gevallen, bij de meest afschuwelijke misdaden - zo staat het in de tekst - zal er aan de samendrukbaarheid worden gesleuteld.

Minister Marc Verwilghen : Mijnheer Laeremans, u maakt andermaal een fout. U maakt er in zekere zin een karikatuur van. Wat de wet-Lejeune betreft, hebben wij gekozen voor de strafuitvoeringsrechtbanken. Dat is het eerste principe dat wij hanteren. Het tweede principe is dat voor welbepaalde misdaden, voor de zwaarste categorie van misdrijven - wij hebben ze geselecteerd : het gaat om misdrijven waarbij zeer kwetsbare groepen uit de samenleving worden geraakt - er een beperking komt van de mogelijkheid tot samendrukbaarheid van de straffen. Dat komt er nog bovenop. In de realiteit laten wij toe dat de rechterlijke macht eigenlijk beslist hoe die straf er uit zal zien. Slechts in uitzonderlijke omstandigheden en niet volgens een automatisch mechanisme zoals tot op heden, zal worden bepaald waar nog enig perspectief kan en mag worden geboden, in de mate dat dit aangewezen is. U moet die twee dus zien in correlatie tot elkaar en niet het ene zonder het andere interpreteren.

De heer Bart Laeremans (VL.BLOK) : De samendrukbaarheid blijft dus inderdaad beperkt tot de afschuwelijke

misdaden of zeer uitzonderlijke misdrijven, zoals u die typeert. Voor het overige garandeert de strafuitvoeringsrechtbank geen enkele strengere toepassing van het beleid. Toen in Frankrijk de "juges d'application de peine" werden ingevoerd, heeft dit geleid tot een versoepeling van het vrijlatingsbeleid, zeker zoals zij nu bestaan. Er is geen enkele garantie dat dit in de toekomst strenger zal worden. Ik hoef daarvoor maar te verwijzen naar Nederland, waar op dit moment de tweederdereguleer bestaat, om te tonen dat het mogelijk is om het oorspronkelijke concept van de VLD ook uit te voeren, zij het dat u dit nu hebt verlaten.

Merkwaardig genoeg lees ik in het regeerakkoord niets over het jeugdsanctierecht, terwijl uw veiligheidsplan toch een belangrijk hoofdstuk hierover bevatte en hierover toch een vrij grote consensus bestond.

Minister Marc Verwilghen : Dat staat in de derde pijler van Octopus. De derde pijler van Octopus stelt dat het jeugdbeschermingsrecht moet worden herbekeken en dat er buiten de beschermingstaak ook een jeugdsanctierecht moet komen. Dit jeugdsanctierecht zal zich ook vertalen in een aantal gesloten instellingen die wij geen gevangenen hebben genoemd, dit om te vermijden dat men de indruk zou krijgen dat het een soort van gevangenis is, waarin minderjarigen en meerderjarigen samengebracht zouden worden. U weet trouwens ook zeer goed waar soms de stiel wordt geleerd : in de gevangenen. Als wij nog willen hopen dat die mensen voor wie een terugkeer in de maatschappij nog zal komen op het ogenblik van hun meerderjarigheid, niet zullen aangetast zijn door de anderen, dan moet men buiten het jeugdbeschermingsrecht ook het jeugdsanctierecht en de gesloten instellingen voorop durven stellen. Die keuze werd gemaakt.

De heer Bart Laeremans (VL.BLOK) : Ik heb daar mijn twijfels over. Ik zal het nog hebben over de delinquentiehuizen, maar inzake het jeugdsanctierecht had ik liever wat verduidelijkingen gehad. Zij stonden in uw veiligheidsplan, maar ik had ze ook liever gezien in dit regeerakkoord, integraal. Wij hebben hieromtrent in het verleden immers heel andere stellingnamen gehoord van de groenen. Wanneer men inderdaad uitvoert wat het Octopusakkoord hierover vermeldt, denk ik dat wij de goede richting uitgaan. Dat zal echter nog moeten blijken, daar wil ik de regeringsteksten nog voor zien.

(Tumult op de banken)

De voorzitter : De heer Gerolf Annemans heeft het woord.

Mijnheer Bourgeois, laat de heer Annemans aan het woord.

De heer Gerolf Annemans (VL.BLOK) : Mijnheer de voorzitter, ik waardeer het enorm dat u mij het woord geeft zonder dat ik het vraag. Ik waardeer dat des te meer omdat ik het haat wanneer u mij het woord niet geeft wanneer ik het wel vraag.

De voorzitter : Ik heb daar geen probleem mee, maar het woord "haat" hoor ik niet graag. De heer Laeremans heeft het woord.

De heer Bart Laeremans (VL.BLOK) : Wat de jeugddelinquentiehuizen betreft is uw tekst bijzonder vaag, mijnheer de minister. Het gaat erom dat in samenwerking met de gemeenschappen eventueel bijkomende plaatsen moeten worden gecreëerd in open of halfopen jeugdinstanties. Gaat het om nieuwe instellingen of niet ? U weet dat daar een zeer grote vraag naar is. U weet dat het stadsbestuur van Antwerpen dit vraagt bij monde van Leona Detiège. In Mechelen heeft men gezegd dat er dringend iets moet komen voor hun Marokkaanse jongeren, want dat er anders zeer grote problemen ontstaan.

Inzake Brussel heeft de vorige minister van Justitie gezegd dat er heel binnenkort een oplossing in het verschiet zou liggen. Precies in verband met die speciale jeugddelinquentiehuizen is uw tekst bijzonder vaag. Het lijkt erop dat u gewoon wat bijkomende plaatsen wil creëren in de bestaande instellingen. Als het daarbij blijft is dit onvoldoende. Er moeten jeugdgevangenen komen - of hoe u het ook wil noemen - die dit soort jongeren voor lange tijd van de straat kunnen houden. Dat is bijzonder hard nodig.

De voorzitter : De heer Gerolf Annemans heeft het woord.

De heer Gerolf Annemans (VL.BLOK) : Mijnheer de minister, voor zover ik het kan begrijpen vraagt u een soort overleg met de Gemeenschappen voor het plaatsen van lastigaards in bestaande gesloten of open instellingen. Het is zeer onduidelijk. Dat is alles wat de regering nu nog doet. Ik herhaal het, het Vlaams Blok blijft als één man staan achter het plan van Verwilghen inzake de jeugdgevangenen. Ik kan begrijpen dat Verwilghen zijn plan opgeeft, maar wij doen dat niet. Wij staan er achter.

De voorzitter : De heer Bart Laeremans heeft het woord.

De heer **Bart Laeremans** (VL.BLOK) : Mijnheer de minister, een aantal van uw intenties inzake veiligheid en justitie zijn natuurlijk behartenswaardig, bijvoorbeeld wanneer u het heeft over een moderne politie, die meer op straat moet zijn, over een anticorruptiedienst, over een internationale aanpak van de georganiseerde misdaad, over normstellend optreden, enzovoort, zaken die wij in het verleden al zo vaak hebben gezegd. Vandaag blijkt echter al overduidelijk uit de teksten dat u zich terzake van bondgenoot heeft vergist. Uw echte tegenstanders, mijnheer Verwilghen, zitten elders. Zolang de Justitie in dit land mede bepaald wordt door een Erdman en een Decroly, en in de Senaat door een Lozie, zal er niets fundamenteels veranderen, integendeel, zij zullen nooit dulden dat het roer daadwerkelijk wordt omgegooid. Indien u als minister van Justitie enige betekenis wil hebben, zal u de moed en het zelfvertrouwen moeten hebben om die ivorentorenbewoners en die wereldverbeteraars eindelijk te trotseren. Dan zal u hen duidelijk moeten maken dat zij, samen met hun nauw verwante zogenaamde Liga voor de Rechten van de Mens genoeg ondermijningswerk hebben verricht, dat zij het straf- en gevangenisbeleid in dit land twintig jaar lang om zeep hebben geholpen en dat zij zowel door hun immigratiestandpunten als door hun utopische visie op de criminaliteit van ons land een oase geschapen hebben voor de criminelen, een draaischijf voor de georganiseerde misdaad.

Mijnheer de minister, u zal bovendien uw teksten zelf moeten schrijven, en u niet de wet laten dicteren door de rood-groene interkabinettenwerkgroepen en zeker niet door heren als Boutmans. Zo'n man kan maar één dienst bewijzen aan de bevolking en dat is door een paar jaar - dat zou u hem toch eens moeten zeggen - zo hard mogelijk te zwijgen over Justitie.

Mijnheer de minister, u heeft intussen voor de eerste maal mogen ervaren wat het is uw eigen standpunt te moeten inslikken. In het hele justitiedossier is inmiddels al één punt zeer concreet uit de verf gekomen, namelijk het naturalisatiebeleid. U heeft daarover in De Morgen nochtans zeer behartenswaardige zaken gezegd, die ik hier niet hoeft te herhalen. Vanaf morgen wordt het allemaal nog een stuk erger dan de wet die u toen bekritiseerde. De naturalisatie wordt een pure formaliteit. Het volstaat even naar het gemeentehuis te gaan en een soort eed te stamelen om tot nieuwe Belg gebombardeerd te worden. Deze hemeltergend dwaze wetswijziging moet uitgerekend u, die

zo kritisch stond tegenover de vorige, minder soepele wetgeving, hier komen verdedigen. Ik wens u veel succes. Ik vermoed trouwens dat u de eer aan anderen zal laten, want een dergelijke bocht van 180 graden zou toch wel erg pijnlijk zijn.

Ik vraag mij trouwens af, mijnheer de eerste minister, hoe u deze draak in uw eigen gelederen heeft verkocht, want zelfs een jurist als Hugo Coveliers had er niets van begrepen. Gisteren bracht hij hier nog de formidabele kwakkel naar voren als zouden nieuwe Belgen eerst nog een inburgeringsproces van de Vlaamse regering moeten volgen, wat natuurlijk je reinste onzin is. Het tegendeel is waar. Uw regering wil zeer haastig, nog vóór het einde van dit jaar - dixit uzelf - de naturalisatie drastisch versoepelen om ze meteen op honderdduizenden mensen in het land van toepassing te maken, meer bepaald op alle buitenlanders die hier vijf jaar verblijven, zonder dat ook maar in de verste verte integratie is aangetoond.

Mijnheer de eerste minister, op die manier krijgen wij de meest soepele nationaliteitswetgeving ter wereld, enkel omdat u het per se nodig acht samen met de groenen in de regering te stappen. Dat u hiermee uw eigen kiesprogramma verloochent doet er niet toe, maar dat u hiermee bewust diametraal ingaat tegen de Vlaamse belangen en de Vlaamse belangen in Brussel, is een dramatische wending. Wat u van plan bent is catastrofaal voor de Brusselse Vlamingen en de Vlamingen in Brussel-Halle-Vilvoorde. U gaat precies en kritiekloos uitvoeren wat alle Franstaligen - met de PRL en het FDF op kop - al zo lang eisen, met name dat hun kiesreservoir met tienduizenden zou worden uitgebreid.

Mijnheer de eerste minister, hoef ik u te herinneren aan de reactie van de VLD in deze Kamer, in het bijzonder van uw troetelkind, Patrick Dewael, in verband met de naturalisaties? Onmiddellijk nadat een versoepeling van de naturalisaties werd aangekondigd heeft hij hier, in volle vakantieperiode, een wetsvoorstel ingediend en aan de pers toegelicht waarmee hij een strengere naturalisatieprocedure bepleitte en ze afhankelijk maakte van het voorafgaandelijke leveren van het bewijs van de kennis van de taal van het gebied waarin men woont, van de arbeidsbereidheid en van het inzicht in de democratische rechten en vrijheden van dit land. Dat was de stelling van Patrick Dewael, nog geen jaar geleden, naar aanleiding van de koppeling van het eurostemsrecht aan de versoepeling van de naturalisaties. In de Kamer is daarover hevig gedebatteerd, niet in het

minst door Patrick Dewael. Hij hekelde de CVP en de SP naar aanleiding van de koehandel die zij voerden met het FDF en de PRL. Vandaag doet u als oud-VLD-voorzitter precies hetzelfde. Sterker nog, de CVP gaf tenminste nog toe dat ze daarmee niet helemaal gelukkig was en zei onmiddellijk dat er op termijn een oplossing moest komen inzake de gewaarborgde vertegenwoordiging van de Brusselse Vlamingen in de gemeenteraden. U spreekt daarover zelfs niet. In het Brusselse regeerakkoord is er in vage termen sprake van een eventueel akkoord inzake een gewaarborgde vertegenwoordiging van de Vlamingen.

Eerste minister **Guy Verhofstadt** : Ook in het institutionele luik van het regeerakkoord staat een verwijzing naar deze problematiek. Wij nemen het akkoord van de Brusselaars over.

De heer **Bart Laeremans** (VL.BLOK) : Er moet dus eerst een akkoord komen in Brussel, waar zoals u weet de Vlamingen een zeer kleine minderheid uitmaken. In het Brusselse regeerakkoord wordt enkel verwezen naar een gewaarborgde vertegenwoordiging van de Vlamingen in het Brusselse Gewest en niet in de gemeenteraden. De verkiezingen voor het Brusselse Gewest zullen plaatsvinden in 2004 en voor de gemeenteraden in 2000. Als u een gewaarborgde vertegenwoordiging van de Vlamingen wilt in de gemeenten moet u ze nu doorvoeren en had u ze nu in het regeerakkoord moeten opnemen en niet over een aantal maanden.

Eerste minister **Guy Verhofstadt** : Mijnheer Laeremans, ik zie niet in waarover u zich druk maakt. Jarenlang heeft men hier gepraat over de gewaarborgde vertegenwoordiging van de Brusselse Vlamingen. Men heeft nooit iets kunnen bereiken. Ik constateer dat én in het Brusselse én in het nationale regeerakkoord eindelijk een doorbraak op dat vlak is bereikt.

De heer **Bart Laeremans** (VL.BLOK) : Er is geen doorbraak. Er is enkel een bereidheid tot praten in Brussel als de Vlamingen hun blokkeringsmacht opgeven. Ik ga uiteraard het dossier opvolgen. Vóór de gemeenteraadsverkiezingen zal u zeer snel moeten handelen.

Eerste minister **Guy Verhofstadt** : Mijnheer Laeremans, ik begrijp uw frustratie. U had gedacht dat uw partij na de verkiezingen de zaak zou kunnen blokkeren door het behalen van een goede uitslag. Dat was evenwel niet het geval. Wij, de democratische partijen, gaan nu de zaak oplossen.

De heer **Bart Laeremans** (VL.BLOK) : Mijnheer de eerste minister, het is dankzij het Vlaams Blok dat de Vlamingen vooruit in plaats van achteruit zijn gegaan. Wij hebben twee zetels gewonnen. Onze doelstelling was een verdubbeling van ons aantal zetels. Wij zijn van 12 000 naar 19 000 stemmen gegaan en van 2 naar 4 zetels, zodat alle Vlaamse partijen samen een coalitie moesten vormen tegen het Vlaams Blok. Dat noem ik een prestatie !

Le **président** : La parole est à M. François-Xavier de Donnée.

M. **François-Xavier de Donnée** (PRL FDF MCC) : Monsieur le président, je constate que certains énérgumènes s'agitent au sein de cette assemblée. Je précise que, dès le mois d'octobre, comme le prévoit l'accord du gouvernement bruxellois, je présiderai une commission paritaire qui recherchera des solutions au niveau bruxellois, dans l'esprit de l'accord de gouvernement, comme l'a rappelé le premier ministre. Je n'ai de leçon à recevoir de personne en la matière. Je pense avoir fait en sorte que l'accord de gouvernement actuel à Bruxelles soit équilibré et respecte les deux communautés.

De **voorzitter** : De heer Gerolf Annemans heeft het woord.

De heer **Gerolf Annemans** (VL.BLOK) : Mijnheer de voorzitter, de enige vraag die ik me stel in verband met de bescherming van de Brusselse Vlamingen is - naast de vaststelling dat mijnheer de Donnée vindt dat zo is - de vraag of de Volksunie dat vindt. Dat was immers de voorwaarde voor de Volksunie om toe te treden tot de Vlaamse regering.

Laten we de leden hier ondervragen.

Ik neem aan dat de waarborgen waarover de heer Verhofstadt spreekt ook door de Volksunie worden erkend.

De **voorzitter** : De heer Bart Laeremans heeft het woord.

De heer **Bart Laeremans** (VL.BLOK) : Mijnheer de voorzitter, wij nemen daar akte van. Als dit uiteindelijk betekent dat in elke gemeenteraad een gewaarborgd lid zitting heeft, zijn we geen stap verder. U moet ook op gemeentelijk vlak de Vlamingen als volwaardige partner erkennen en er is geen enkel akkoord op dit vlak, enkel een bereidheid tot spreken maar dat zou ook eens tot daden moeten leiden.

De **voorzitter** : De heer Gerolf Annemans heeft het woord.

De heer **Gerolf Annemans** (VL.BLOK) : Mijnheer de voorzitter, ik wil enkel zeggen dat ik een antwoord heb gekregen op mijn vraag aan de heer de Donnée. De Volksunie neemt vrede met de vermelding "dat er zal over gepraat worden".

De **voorzitter** : De heer Geert Bourgeois heeft het woord.

De heer **Geert Bourgeois** (VU&ID21) : Mijnheer de voorzitter, als mijnheer Annemans in de toekomst interactieve debatten wil waarin hij zijn eigen spreker voortdurend onderbreekt of tegenspreekt, zoals daarstraks, dan kan dit misschien een vorm van nieuwe politieke cultuur zijn of misschien een poging van het Blok om het cordon sanitaire te doorbreken, maar ik heb hem gisteren van antwoord gediend. De Volksunie behoort niet tot deze federale meerderheid en hoewel de heer Annemans van zichzelf zegt dat hij maar lagere school heeft gelopen en niet kan lezen, vrees ik dat hij ook niet luistert naar wat gezegd wordt.

De **voorzitter** : De heer Bart Laeremans heeft het woord.

De heer **Bart Laeremans** (VL.BLOK) : Mijnheer de voorzitter, collega's, u behoort in elk geval, collega Bourgeois tot de Brusselse meerderheid en daar heb ik vastgesteld dat de eerste verklaring van uw vertegenwoordiger was dat hij geen Vlaamse eisen meer stelde en dat hij in verband met het taalkonferentieakkoord alles overboord heeft gegooid. Als u nog wil antwoorden...

De **voorzitter** : De heer Karel Van Hoorebeke heeft het woord.

De heer **Karel Van Hoorebeke** (VU&ID21) : Mijnheer de voorzitter, op geen enkel vlak tot enige meerderheid behoren, dat is de grote frustratie van het Vlaams Blok, want met de slogans die u vandaag verkondigt zult u nergens raken.

De **voorzitter** : De heer Bart Laeremans heeft het woord.

De heer **Bart Laeremans** (VL.BLOK) : Mijnheer de voorzitter, tenzij de burger anders beslist, nietwaar, mijnheer Van Hoorebeke ?

De heer **Karel Van Hoorebeke** (VU&ID21) : Collega Laeremans, u moet eens concreet leren lezen en leren horen wat in het algemeen gezegd wordt en niet alleen maar wat u wil horen.

De **voorzitter** : De heer Bart Laeremans heeft het woord.

De heer **Bart Laeremans** (VL.BLOK) : Mijnheer de voorzitter, collega's, ik vraag me af of men zich wel realiseert wat er in Brussel aan het gebeuren is. De situatie is voor een deel door toevalligheden gecamoufleerd bij de huidige verkiezingen, zowel in Halle-Vilvoorde als in Brussel. In Halle-Vilvoorde is er de achteruitgang van de Franstalige eenheidslijst. In Brussel, door de Vlaamse vooruitgang op het vlak van het gewest.

Over het algemeen, als we alles bekijken, de Europese resultaten, de Kamer, de Senaat, gaan de Vlamingen er in Brussel-Halle-Vilvoorde ernstig achteruit.

In vijf jaar tijd gaan we in Brussel voor Europa 12 000 stemmen achteruit, dat is 20%. Een belangrijke verandering is dus hoognodig, niet alleen in verband met de gewaarborgde vertegenwoordiging van de Vlamingen, maar ook door de stopzetting van de internationalisering door altijd meer internationale functies naar Brussel te trekken.

Realiseert u zich in ieder geval dat de problematiek van de naturalisatie niet enkel een gevolg heeft voor het gemeentelijk stemrecht, voor de stemming voor het Brussels gewest, voor de stemming voor de Kamer ?

Realiseert u zich dat het slechts een paar tienduizend stemmen scheelt of de Franstaligen winnen in Halle-Vilvoorde drie kamerzetels bij ?

In plaats van de toevallige verhouding elf/elf van vandaag wordt het een verhouding acht/veertien.

Dit is een bijkomende reden om niet te soepel om te springen met die naturalisaties. Als u immers zegt dat wie hier vijf jaar woont - zomaar door de eed af te leggen op een gemeentehuis - de nationaliteit kan verwerven, dan komen 200 000 Brusselselaars daarvoor in aanmerking ! Dat is een enorm stemmenreservoir dat er voor de Franstalige partijen aan wordt toegevoegd.

Mijnheer de eerste minister, het Vlaams Blok heeft tot op heden de meeste van zijn pijlen gericht op de CVP en de SP omdat die partijen de voorbije jaren de Vlaamse belangen met de voeten hebben getreden. De wijze waarop de VLD nu capituleert voor de francofonie, de wijze waarop de VLD nu ons land aan de buitenlanders uitverkoopt, tart werkelijk alle verbeelding. Als u werkelijk wilt uitvoeren wat in dit regeerakkoord staat, dan zullen wij al onze aandacht richten op uw liberale bastions. In onze streek is dat bijvoorbeeld Vilvoorde van de heer

Cortois, Zaventem van de heer Vermeiren, Dilbeek van de heren Platteau en Valkeniers en Meise van de heer Heyvaert. Wees ervan overtuigd dat wij uw kiezers zeer goed zullen informeren over wat u hier doet. Voor ons worden de gemeenteraadsverkiezingen een slag om de liberale bastions.

De **voorzitter** : Collega's, wij moeten nog 33 sprekers aanhoren. Als zij telkens worden onderbroken, dan moet hun spreektijd worden verlengd. Voor mij rijst terzake geen probleem. Zaterdag en zondag volgen nog op vandaag. Nochtans hebben wij de afspraak gemaakt vooruit te gaan met het debat. Ik wil een beroep doen op uw fair play om zich aan de afgesproken tijd te houden.

Monsieur Decroly, vous avez prévu un temps de parole relativement restreint et je vous remercie à l'avance d'être un exemple du respect de votre propre timing.

M. Vincent Decroly (AGALEV-ECOLO) : Monsieur le président, mesdames et messieurs les ministres, chers collègues, il y a un instant, dans les couloirs de cette assemblée, je rencontrais un collègue un peu sarcastique. Il m'a tapé sur l'épaule en me disant : "Maintenant, vous allez apprendre votre nouveau métier". Les écologistes ont-ils à apprendre leur nouveau métier ? Je ne le pense pas. Je pense que notre métier, hier comme aujourd'hui et demain, c'est d'être loyaux vis-à-vis de la population et vis-à-vis de nos partenaires ou adversaires politiques, quels qu'ils soient. La première vertu fondatrice de cette loyauté est certainement - et cela doit le demeurer - l'honnêteté intellectuelle et politique et c'est ce qui va guider cet exposé critique ainsi que les années qui s'annoncent.

Monsieur le premier ministre, vous avez mis en exergue de votre déclaration gouvernementale une question importante, celle de la réforme des administrations et il s'agit d'un enjeu clef, celui de la crédibilité de nos institutions, la crédibilité de l'Etat et, on le sent très bien ici même, de la démocratie. C'est utile et nécessaire de faire le point après des années d'inertie, après des années d'affaires, de "l'otissement" de l'appareil d'Etat par des dynamiques purement partocratiques.

Il s'agit de faire le point avec une population dont je suis fier. Quelque part dans la déclaration gouvernementale, vous nous dites qu'il faut que les Belges redeviennent fiers de leur pays. Je suis déjà fier de mon pays et de sa

population qui, alors que toutes les conditions étaient réunies - souvenez-vous il y a trois ans de cela - pour qu'elle dérive vers le pire des poudreries, vers les pires des logiques sécuritaires, pour qu'elle réclame par exemple la restauration de la peine de mort, pour qu'elle demande l'instauration des milices privées ou qu'elle s'embarde dans je ne sais quelle embardée anti-démocratique, alors donc que toutes ces conditions néfastes étaient réunies, notre population a eu un sursaut extraordinairement démocratique. Elle nous a dit qu'il fallait remettre l'humain au centre du débat et des priorités du politique. Il faut remettre l'humain à sa place, c'est-à-dire avant et au-dessus de la pure et simple économie qui doit redevenir un outil, un moyen et non une fin en soi. Elle nous a interpellés et elle le fera encore, je l'espère, sur le sens de notre action et sur l'utilité d'y mettre davantage de valeurs que d'intérêt et d'en faire primer des notions comme l'intérêt général ou la défense du plus vulnérable.

Plus de débats, plus de politique, plus de démocratie, voilà le message dominant de la population et des citoyens belges depuis trois ans. Effectivement, programmer à l'entrée du prochain siècle une administration plus efficace et plus attentive, cela va de soi. Vous parlez d'un audit et c'est un bon principe que d'évaluer et de faire le point. D'autant que vous précisez qu'il devra se faire en collaboration avec les hauts fonctionnaires, avec les services de médiation et en associant la population à cette évaluation sur la qualité du service, sur la dimension extrêmement importante de l'écoute et de l'accessibilité à tous, sur celle évidemment de l'efficacité.

Pour nous, l'objectif est que cette administration cesse d'être ce corps étranger mû par des dynamiques proprement autonomes, privatisables sans scrupules ni états d'âme. Je voudrais attirer votre attention sur le fait qu'il n'est pas si évident que si l'on associe vraiment les fonctionnaires dirigeants, les services de médiation et les usagers des services publics, on débouche automatiquement sur la dure critique que je vous ai parfois entendu exprimer ici même. Peut-être irons-nous vers une forme de réconciliation entre la population et son service au public et que nous sortions de certains clichés qui font du service public quelque chose d'automatiquement

dépassé, ringard, gaspilleur et bureaucratique, alors que l'entreprise privée serait, elle, synonyme en tous temps et en tous lieux de performance, de rentabilité et d'efficacité.

Voyons néanmoins ce qu'il résulte des premiers pas de la privatisation de Belgacom. Est-ce que le prix des communications téléphoniques à domicile, en-dehors des communications vers l'étranger, a diminué ? Le tarif des communications en cabine publique a-t-il diminué ? La problématique du dédoublement des annuaires ne pose-t-il pas un problème tout simplement de logique ? La multiplication anarchique des pylônes GSM ne pose-t-elle pas un problème de saine gestion politique et démocratique ? Par rapport à ces trois exemples précis, la privatisation est-elle nécessairement l'unique solution du service au public et du service universel ?

Je pense qu'un véritable audit - et c'est notre défi tout autant que le vôtre - va peut-être nous faire découvrir des hommes usés, en difficulté dans les services publics, mais aussi des fonctionnaires courageux, confrontés à des missions parfois en passe de devenir impossibles, face à une série de problèmes de moyens, de problèmes de réglementations trop touffues, de législations mal élaborées, mal évaluées et mal actualisées. Il y a un certain nombre de choses à faire. Je gage cependant que si le parlement, les citoyens et les services publics concernés sont associés à cette saine et nécessaire évaluation, on ne débouchera pas nécessairement sur les options que je vous ai souvent entendu appeler de vos vœux.

Monsieur le premier ministre, chers collègues, il faut en tout cas sortir d'un système où les déficiences de notre administration publique sont systématiquement exploitées par une partie du monde politique à des fins clientélistes.

Le **président** : La parole est à Mme Joëlle Milquet.

Mme Joëlle Milquet (PSC) : Monsieur le président, je voudrais poser une question à M. Decroly. Avez-vous lu le petit paragraphe, sibyllin, sur la valorisation des actifs de Belgacom ? Etes-vous d'accord avec ce qui est écrit, intentions qui vont bien plus loin que toutes les critiques qui ont déjà été formulées ?

M. Vincent Decroly (AGALEV-ECOLO) : Madame Milquet, j'ai dit au début de mon exposé qu'en tant que démocrate et élu, c'est l'honnêteté politique et intellectuelle qui primera

dans les semaines et les mois à venir. Je pense que vous avez bien entendu les éléments que je relevais à propos de ce qui a été fait sous votre gouvernement dans la précédente législature pour ce qui concerne Belgacom.

Ce dont il nous faut sortir, c'est le fait que certains responsables politiques développent une véritable administration parallèle, une sorte de "service des cas individuels" qui ne correspondent en rien à la mission du politique, cette mission qui doit continuer à faire évoluer le droit et non à attribuer des passe-droits.

Comme élément important, je relève aussi le droit, à réaffirmer et à préciser, pour tout fonctionnaire de s'exprimer. Il est nécessaire de créer un point de contact anti-abus et anti-dysfonctionnement au sein des départements ministériels.

J'attire votre attention sur l'intérêt d'évaluer aussi l'effectivité de l'article 29 du Livre 1er du code de procédure pénale qui dit que "tout fonctionnaire qui, dans l'exercice de sa mission, est confronté à des dysfonctionnements, des problèmes d'estompement de la norme de la part d'un responsable d'administration publique, est tenu de communiquer l'information à l'autorité de police ou de justice." L'effectivité de ce point doit être mesurée et l'applicabilité renforcée afin d'éviter un certain nombre d'effets de représailles et de backslashes sur les fonctionnaires qui placent, à un moment donné, leur mission de service public avant la notion de soumission à la hiérarchie.

Sous le chapitre "Renforcement et dynamisation de la démocratie", vous proposez la réduction partielle de l'incidence de l'effet dévolatif de la case de tête et la suppression du système des suppléants. C'est pour moi un compromis acceptable, dans la mesure où il ouvre la voie à une représentation renforcée des citoyens/nés d'origine étrangère dans les représentations politiques, sans stimuler les campagnes hyper personnalisées à l'américaine.

Vous acceptez également le principe d'évaluer sereinement et scientifiquement le vote électronique en prenant en considération les critères de la simplicité et de l'accessibilité, comme surtout sous l'angle du critère de "contrôlabilité" de ce vote électronique par les électeurs, "contrôlabilité" tant du vote émis que du dépouillement.

Aussi susciter un véritable débat de société sur la fonction publique, qui tire sa légitimité de sa mission fondamentale, est important. Il faut que cette

mission soit confirmée comme l'exécution d'arbitrages pris dans l'intérêt général et pour la défense des plus vulnérables et ce, au nom du pouvoir législatif et exécutif, dans un véritable esprit de service public, c'est-à-dire de service au public.

Vous évacuez sereinement le communautaire vers des instances de concertation et d'évaluation, ce qui me paraît l'option la plus raisonnable aujourd'hui pour deux raisons au moins : le fédéralisme ne pourra survivre à de permanentes remises en cause; l'autorité des administrations fédérales souffrirait dans son efficacité et dans sa crédibilité de nouveaux coups de butoir centrifuges ou séparatistes.

J'en viens rapidement aux questions de sécurité. Le texte de votre rapport souligne la multiplicité des facteurs, en particulier des facteurs sociaux, voire des facteurs environnementaux, qui alimentent le sentiment d'insécurité et même les sentiments d'abandon et d'exclusion.

Vous faites très opportunément une hiérarchie des priorités en matière de politique criminelle. "Tout d'abord", dites-vous, "les délits avec violence associée" et plus précisément "avec violence associée contre les personnes". C'est bien là la priorité.

Ensuite, au sommet de la hiérarchie des priorités, vous avez inscrit la lutte contre la criminalité organisée et celle en col blanc. Vous instaurez un service anti-corruption, vous renforcez la coopération internationale en la matière. Vous inscrivez également en tête de cette priorité la lutte contre la traite des êtres humains, les autres formes d'exploitation et la criminalité sexuelle, ce à quoi nous souscrivons sans réserve.

Vous reconnaissez aussi l'utilité et l'opportunité de renforcer les alternatives à l'envoi ou au maintien de la personne déviante dans les circuits relevant du domaine judiciaire ou pénitentiaire avec un accent explicite dans votre déclaration sur la médiation pénale - c'est important du point de vue du respect de la victime - sur les travaux d'intérêt général et les peines alternatives - c'est important du point de vue de l'axe "réparation" dans le traitement de la déviance - et sur la détention électronique.

Sur les contrats de sécurité, petite phrase intéressante : vous relevez que chacun doit conserver sa mission et le droit d'appliquer sa propre déontologie, ce qui permettra la sortie d'un système, dans lequel les assistants sociaux exercent un travail de policiers et vice-versa.

J'en viens à une question beaucoup plus pénible à mes yeux, celle de ladite limitation drastique de la compressibilité des peines.

Je crois qu'il ne faut pas donner dans les coquetteries sémantiques. Il s'agit bien là des peines incompressibles qui repointent le bout du nez. Ce sont de mauvaises solutions au problème réel que représente le risque de récidive et de dangerosité rémanente éventuelle d'une personne pour la société. Mais pour nous, la bonne solution se trouve dans votre déclaration gouvernementale. Il s'agit des tribunaux d'application des peines. Cela suffit amplement, y compris au regard de la réforme de la loi Lejeune, engrangée sous la précédente législature, et que nous avons soutenue.

Par contre, la décision fondamentale de rendre imprescriptibles les faits de criminalité organisée perpétrés contre les enfants constitue un pas important.

Il existe cependant quelques oublis auxquels nous pourrions, je l'espère, remédier durant les semaines et les mois à venir.

Le premier concerne le droit des victimes. Personnellement, je trouve que le texte de l'accord est assez discret et peu précis en la matière. Pourtant, durant la période électorale, le "Grand Franchimont", comme nous l'avons appelé communément, la réforme du code de procédure pénale plus ambitieuse et plus générale que celle qui a été réalisée sous la précédente législature, était sur toutes les lèvres. Nous l'avons définie comme la première priorité de la réforme du judiciaire à laquelle nous attellerions, dès la rentrée parlementaire.

Nous constatons ici une évaluation du "petit Franchimont" et une mise en oeuvre de réformes tendant à renforcer le droit des victimes. C'est bien mais quand même un peu léger. De plus, nous déplorons un manque de précision. J'espère que ces imprécisions pourront être rapidement comblées.

La déclaration gouvernementale ne fait pas état non plus du droit des personnes détenues. Je suppose que vous n'émettez pas d'objection à ce sujet, mais, pour nous, il n'y a d'avancée réelle du droit que s'il y a équivalence en matière du droit des victimes et des personnes détenues. En tout cas, il est clair que pour les Verts, il ne faut pas renforcer l'un au détriment de l'autre.

J'en viens au dernier chapitre, monsieur le président, relatif à "une société ouverte".

C'est Alexis Biquel, cité par notre collègue Mme Talhaoui en exergue d'un article sur les droits des personnes sans papiers qu'elle a publié dans le cadre du département de droit de l'université d'Anvers, qui dit : "Il a toujours été et il sera toujours plus facile de penser de quelqu'un qu'il est un non-citoyen que de décider qu'il est une non-personne". Je ne pense pas que ce soit ce qui a inspiré le chapitre "société ouverte" de votre déclaration gouvernementale. Pourtant, à sa lecture, j'éprouve un certain nombre de déceptions. Bien sûr la xième simplification des procédures de naturalisation constitue un pas en avant, mais fallait-il une nouvelle fois, à la veille de ce nouveau siècle, reporter le principe du droit de vote des personnes d'origine étrangère établies légalement depuis cinq ans sur notre territoire et limiter finalement ce droit aux élections communales ? Etait-ce vraiment impossible ?

Plus intéressante est l'idée que vous reprenez d'un statut cohérent pour les réfugiés de guerre accordé sur une base temporaire. Pour notre part, nous souhaitons que ce statut soit légal et donc débattu au parlement. Donnons donc ici écho à l'extraordinaire mouvement de solidarité que notre population a montré lors du drame du Kosovo ou du drame Rwanda.

Les mesures de régularisation nous déçoivent énormément. Bien sûr, on est plus téméraire que sous la précédente législature : ce qui était l'oeuvre d'une directive ou d'une circulaire devient le fait d'un arrêté royal. Mais les mesures envisagées sont extrêmement faibles. Nous n'allons pas condamner le raccourcissement du délai de cinq à quatre ans, en vigueur sous la précédente législature, mais quel sera l'impact, si ce n'est un impact marginal, sur le coeur même du problème de la clandestinité dans notre pays, problème qui pèse autant sur le monde du travail que sur le monde économique. Combien de fois n'ai-je pas entendu, durant la campagne électorale, des responsables de petites entreprises et des indépendants demander de remédier à la concurrence déloyale, le recours à de la main-d'oeuvre clandestine ? Les choses doivent être reprises en mains en cette matière. Pour moi, répondre à cette problématique, ce n'est pas faire la chasse aux clandestins mais à la clandestinité. Et cela nécessiterait une proposition plus ambitieuse que celle qui figure dans votre déclaration.

Alors, allons-nous parvenir à étoffer cela ? Peut-être, si l'office des étrangers est soumis à l'audit général de la Fonction publique, sous l'angle des quatre critères repris dans la déclaration

gouvernementale. Je les cite : l'accessibilité - notamment aux avocats -, le droit de recours, l'écoute et la qualité humaine, puis la transparence qui est depuis longtemps un énorme point noir pour l'office des étrangers.

Oui, peut-être allons-nous parvenir à étoffer cette mesure de régularisation, si l'organe autonome et indépendant dispose d'un personnel suffisant - et la précision que vous avez tenu à inscrire dans votre texte est d'importance - et s'il est dûment alimenté, directement par les demandeurs de régularisation, et non sur base d'une décision filtrante de l'office des étrangers, triant, comme hier, les dossiers qu'il estime transmissibles à la commission et ceux qu'il estime irrecevables. Oui enfin, si les critères 2, 3 et 4 cités dans la déclaration gouvernementale sont applicables à l'ensemble des personnes qui n'entrent pas dans la catégorie 1, y compris celles qui n'ont pas tenté une reconnaissance comme réfugié ou qui se trouvent sur le territoire au moment où elles veulent introduire leur requête.

Je terminerai, monsieur le président, par une brève considération sur une relative annonce de statu quo en matière de politique des drogues, où il y a tout un travail parlementaire à faire. Dans ce domaine, nous devons absolument sortir de l'inertie.

Evaluer est important, je ne le nie pas. J'ai assez dit que pour l'administration de la Fonction publique, il était utile de le faire. Mais évaluer, réévaluer et encore réévaluer en matière de politique de drogue, c'est ce que nous faisons depuis trois législatures. Pendant que nous évaluons, pendant que la puissance publique se regarde, la criminalité dans le secteur continue à prospérer, les drogues continuent à être disponibles - en particulier, le cannabis, qui représente 50% du chiffre d'affaires mondial des mafias de la drogue et qui continue à être disponible, sous n'importe quelle qualité et accessible à n'importe quel public et à n'importe quel prix et à nuire à la santé publique, en particulier celle des jeunes. Le message délivré aux usagers demeure paradoxal. Ce message est le suivant : "Tu peux consommer puisque la poursuite des usagers de cannabis est classée au dernier rang des priorités de politique criminelle des parquets, mais tu ne peux pas consommer puisque tout cela reste interdit par la loi et inscrit au Code pénal." En prime, il y a un message aux "dealers", disant qu'on leur ouvre un créneau pour renforcer leur stratégie de marketing sur un marché juteux. De ce point de vue-là, je suis déçu, parce que le CVP n'est plus là. Et hier, c'était le CVP qui

apparaissait comme le principal facteur d'inertie et de blocage. Il n'est plus là et je trouve que dans votre déclaration, les pas vers un véritable changement de ce point de vue-là - ne fût-ce que du point de vue des drogues dites douces - sont absents.

Monsieur le premier ministre, mesdames les vice-premières ministres, mesdames, messieurs, il y a un défi qu'il va nous falloir relever dans les six mois à venir. Dans ce laps de temps, il va falloir que vous nous prouviez et que nous tous prouvions à la société belge que l'arc-en-ciel, ce n'est pas ce phénomène météorologique fugace et éphémère, que l'arc-en-ciel, ce n'est pas ce mirage qui recule au fur et à mesure qu'on s'en approche. Il faudra prouver à cette assemblée, aux détracteurs de l'arc-en-ciel, tout comme à ceux qui, dans la société, attendent tant de nous, que l'arc-en-ciel, ça peut être autre chose autrement. Nous avons six mois pour le faire, pas plus. Vous bénéficiez de notre confiance, avec le bénéfice du doute.

De voorzitter : De heer Fred Erdman heeft het woord.

De heer **Fred Erdman** (SP) : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de eerste minister, dames en heren ministers, collega's, het is altijd eenvoudiger om in de rij enkele opmerkingen te formuleren. Wees echter gerust, mijnheer de eerste minister, ik zal geen opsomming geven van al de goede zaken die ik in uw tekst heb gevonden. Ik ken u immers te goed. Nadien zou u mij dat in klinkende munt teruggeven. Laten we dus aanvaarden dat het regeerakkoord inderdaad veel goede dingen bevat. Uiteraard hebben de hoofdstukken met betrekking tot de open samenleving en de leefbare grootsteden mij in het bijzonder bekoord. Ik zeg niet dat ik daarin alles terugvind wat ik er zou willen in vinden. Een compromis is nu eenmaal een compromis en dit is toch wel een heel goed compromis dat toelaat heel veel te realiseren.

Mijnheer de eerste minister, u hebt gisteren gezegd dat dit een ambitieus plan is. Ambitie is goed wanneer het hoop doet ontstaan. Laten we echter ook aanvaarden dat die hoop niet ijdel mag zijn en dat dus wel degelijk een antwoord zal moeten worden gegeven op de problemen die vandaag, meer dan ooit, de mensen beroeren. Het is dus noodzakelijk dit ambitieuze plan om te zetten in realisme en in "parler-vrai". Zeg de mensen duidelijk waarover het gaat.

Mijnheer de minister van Justitie, ik richt mij nu heel in het bijzonder tot u. Wij hebben in het verleden inderdaad een aanvang genomen met allerlei hervormingen. Daardoor hebben wij bij de mensen misschien te veel de indruk gewekt dat alles ineens ging veranderen en dat veel zaken onmiddellijk zouden worden gewijzigd. Er werden te veel verwachtingen gecreëerd. Er zal dus meer dan ooit een communicatiesysteem moeten worden uitgebouwd waarbij stap voor stap, telkens opnieuw, in een eenvoudige taal, en liefst niet in een juridisch jargon, duidelijk wordt gemaakt wat er gebeurt, wat mag worden verwacht en op welke manier dit zal kunnen worden gerealiseerd.

U hebt gezegd dat rechtvaardigheid de derde hoeksteen, bijna het sluitstuk, is van heel uw constructie. Immers, een samenleving zonder rechtvaardigheid is totaal onaanvaardbaar. Ik ben het helemaal niet eens met wat de editorialist van De Standaard vandaag in zijn hoofdartikel schrijft, met name dat wij vandaag in een samenleving zouden leven met een "don't worry, be happy"-mentaliteit. Ik denk dat er nog veel unhappiness is waarop een antwoord moet worden gegeven.

Wanneer u vandaag in een samenleving leeft waar het evenwicht tussen de beoogde en de egocentrische vrijheid en de verantwoordelijkheidszin soms zo moeilijk te vinden is, dan moet de overheid daarin het evenwicht kunnen brengen. Er zullen dus concrete maatregelen nodig zijn om daarop een antwoord te geven. Ik verheug mij dus over uw toezegging een snelle en integrale uitvoering van het Octopusakkoord te bewerkstelligen. Ik stel trouwens met genoegen vast dat we niet meer met acht maar met tien zijn. We zijn met acht gestart maar met onze collega's van Agalev en Ecolo, die nu partners zijn en uiteindelijk toch de weg naar dat Octopusakkoord hebben gevonden, zijn we met tien. Het zijn geen tien kleine negertjes maar daadwerkelijk tien partners die de integrale, maar werkbare uitvoering van het Octopusakkoord willen bewerkstelligen.

Ik leg de klemtoon op het woord "werkbaar". Wij hebben inderdaad de zaken in de steigers gezet. U zegt dat het strikt budgettair en met een precieze kalender zal moeten gebeuren. Ik voeg daaraan toe dat het ook moet gebeuren met de passende logistiek en mentaliteit van al degenen die daaraan zullen moeten meewerken.

Mijnheer de minister van Justitie, ik verzoek u nu reeds contact op te nemen met de voorzitter van de Senaat opdat

zo spoedig mogelijk, bij het hervatten van de werkzaamheden van de Senaat, de leden die door de Senaat voor de Hoge Raad moeten worden aangeduid - de anderen zijn verkozen door de magistratuur - onmiddellijk zouden kunnen worden verkozen - de hele infrastructuur die de Hoge Raad moet schragen moet nu toch al uitgetekend zijn - opdat ze onverwijld hun werkzaamheden zouden kunnen aanvaatten.

Ik koppel hieraan een vraag. Ik weet evenwel niet in hoeverre u bij machte bent daaraan te beantwoorden. Hoe wordt de interim-periode opgevangen? Voor de benoemingen kennen wij nog het systeem dat vandaag bestaat. De Hoge Raad is aangekondigd en staat in de steigers. Wat gebeurt er in de interim-periode? Ik hoop dat er in de huidige kaders geen hiaten worden gecreëerd en dat zo spoedig mogelijk een aantal antwoorden kunnen worden gegeven. Ik pleit ervoor om allen enthousiast te maken door duidelijkheid en ondersteuning.

Ik heb jarenlang gepleit tegen het lineair uitbreiden van kaders. Wij hebben goede kaders, zeker als wij ze goed kunnen ondersteunen. Ik juich toe dat u de optie genegen bent van referendarissen. Ik heb altijd gezegd dat in een tijd van bureautica en informatica de griffiers vandaag zelfs niet nodig zijn. Men heeft daadwerkelijk veel meer aan referendarissen en eventueel een administratieve pool. Het zal wel een overgangsperiode vergen, maar men zal de ondersteuning zeker moeten bewerkstelligen. Ik lees in uw regeerakkoord dat u een beroep zult doen op de medewerking van alle actoren. Ik vraag u dat enigszins anders te doen dan dit vroeger gebeurde. Men heeft pogingen gedaan. Men heeft de actoren rond de tafel gekregen. Men heeft er zeer lang mee gepraat, maar men heeft ze evenwel niet verder bij de zaak betrokken. In vele gevallen was ontmoediging daarvan het gevolg. Als u het hebt over medewerking van de actoren, dan vraag ik u ze effectief erbij te betrekken. Laten wij zien op welke manier zij hun steentje kunnen bijdragen, niet vanuit een corporatistische invalshoek - daar zult u de hoeder moeten zijn van het algemeen belang - maar daadwerkelijk als medewerkers voor het huis Justitie.

Ik lees in uw regeerakkoord met genoegen dat u alle aanbevelingen van de verschillende parlementaire commissies in de praktijk zult brengen. Ik vraag u niet nu een lijst op te stellen van al de aanbevelingen die nog niet concreet zijn ingevuld. Die lijst wordt best gevoegd bij uw beleidsnota, afdeling begroting.

Ik weet wat het is. Ik heb destijds, voortgaande op de eerste Bende-commissie, de euvelen moed gehad het inzagerecht voor te stellen. Ik heb moeten wachten tot de wet Franchimont I om er ooit enige concretisering van te zien. Ik vraag u met aandring terzake het nodige te doen.

Een volgend punt dat ik daaraan vastkoppel is de grotere toegankelijkheid. U hebt ook gesproken over het verlagen van de drempel, het vernieuwen van de rechtsbijstand en het vernieuwen van de comités P en I. Ik pleit ervoor - dit zal in overleg moeten geschieden - tussen magistratuur, en in het bijzonder tussen het parket en de politie, een wisselwerking van informatie te organiseren, zodat de politiemensen een inzicht kunnen krijgen in het gerechtelijk opvolgen van de dossiers die zij hebben voorbereid. Eens hun werk gedaan zien zij vandaag nooit meer de resultaten ervan en worden zij niet meer geïnformeerd over bepaalde beslissingen waardoor zij hun dossiers niet meer kunnen opvolgen.

Wij hebben gepleit voor een informatie-kanaal tussen de magistratuur, het openbaar ministerie en de politiestructuren.

Ik weet dat er een vijfhoeksoverleg is naast andere vormen van overleg, maar er moet in elk geval een signaal komen voor de basis, de mensen die op het terrein de zaken moeten uitklaren. Zij moeten een verklaring krijgen over de verschillende punten die voor hen essentieel zijn in de beoordeling en de appreciatie van het gevolg dat aan hun werk wordt gegeven.

Met betrekking tot het veiligheidsplan moet ik opmerken dat ik niet hou van het woord veiligheid als dusdanig. Laten we echter aannemen dat ook u hiermee zekerheid voor de burgers bedoelt, in een globale context. Het concept van integrale veiligheidszorg of zekerheidszorg moet wel degelijk alles inhouden. Persoonlijk wil ik ervoor pleiten om de voorziene preventieve schakel van de keten grondiger uit te bouwen in alle facetten. Dit zal uiteraard overleg met zich brengen, denk maar aan de bevoegdheden van de Gemeenschappen. De repressieve schakel die u aanhaalt, wordt dan de ultieme correctie en geen voor de hand liggende fase in de normale evolutie. Dat is essentieel in ons concept. Wij stappen daarmee in het geheel niet af van onze benadering van deze materie.

U had het ook over een daling van de criminaliteit en het verhogen van de ophelderingsgraad. Recent hebben wij de eerste stappen meegemaakt van een degelijke statistische analyse die overall

gelijkmatig dezelfde input krijgt. Als u dit wil verwezenlijken, dan zal de statistische basis derwijze moeten worden versterkt dat vergelijkbare feiten met elkaar vergeleken kunnen worden. Men kan dan geen rubrieken gebruiken die elke vergelijking uitsluiten. Hieruit kan men immers geen conclusies trekken voor het beleid. In die omstandigheden is het van essentieel belang dat, binnen het kader van de prioriteiten die u stelt, de nodige aanpassingen kunnen worden uitgevoerd. Criminelen zijn immers waarschijnlijk veel inventiever dan beleidsmensen. Het uitvoerig Senaatsverslag van de heer Coveliers heeft zeer veel facetten van de grote criminaliteit belicht, maar er zijn er ongetwijfeld nog meer.

Mijnheer de eerste minister, ik vestig voorts uw aandacht op het feit dat we moeten afstappen van het banaliseren van het geweld in onze samenleving. Dat zal zeer veel werk vergen en niet alleen op federaal niveau. Het is toch ondenkbaar dat mensen die door het minste geïrriteerd geraken, bijvoorbeeld in het verkeer, dat willen oplossen door geweld te gebruiken. Mijnheer de minister van Justitie, geweld wordt dermate gebanaliseerd op alle vlakken, zowel in publicaties als qua benadering en concept, dat u gelijk hebt als u gewelddelicten vooropstelt in uw lijst van prioriteiten. Dat is nu meer dan ooit noodzakelijk.

Wanneer u het hebt over de instrumenten die u kunt gebruiken, blijkt uit lezing van het hele akkoord dat ze gebruikt zullen worden binnen het kader van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en het verdrag inzake de politieke en burgerlijke rechten. Dat is de uitgangsbasis voor alles. De heer Decroly had het zojuist nog over het gevangeniswezen. De basisrechten die vervat zijn in deze richtlijn moeten de basis vormen van elke richtlijn en wet.

Mijn klassieke boutade luidt: "In België is het strafbaar om zijn hond los te laten lopen op de Zuidpool". Dat staat in de wet ter goedkeuring van het Antarticaverdrag.

Ik dring erop aan dat men bij de vereenvoudiging van de wetgeving en de zorg voor een grotere uniformiteit in de gebruikte terminologie - u weet even goed als ik tot welk een jurisprudentie verschillend woordgebruik kan leiden - in de eerste plaats aandacht heeft voor de rechtszekerheid, niet alleen voor de burger maar ook voor degenen die de wet moeten toepassen. Er moet, mijns inziens, dringend een halt worden toegevoerd aan de dubieuze toestand

waarbij men met enige inventiviteit zelfs de meest recente wetten kan omzeilen of er jaren over doet vooraleer duidelijkheid heerst. Misbruiken mogen niet geduld worden. Daarom moet men samen met de betrokken actoren een oplossing uitwerken.

Mijnheer de minister, het regeerakkoord spreekt over de evaluatie van Franchimont-I. Wanneer wordt Franchimont-II verwacht? Ik weet dat de werkzaamheden terzake ver gevorderd zijn. Het zou een hele geruststelling zijn als u kon beloven snel werk te maken van de aanbevelingen van deze commissie.

Minister Marc Verwilghen: Mijnheer Erdman, ik kan u geruststellen. De regering is van plan het tweede deel van de hervormingen van Franchimont zoals het informatie- en het informantenbeheer, de pro-actieve recherche, de spijtoptanten en de verdediging en bescherming van getuigen. Deze punten lijken me minstens even dringend als de evaluatie van de "kleine Franchimont".

De voorzitter: De heer Fred Erdman heeft het woord.

De heer **Fred Erdman** (SP): Mijnheer de voorzitter, ten slotte wens ik dieper in te gaan op de nieuwe strafuitvoering en het gevangenisbeleid. U opteert voor de strafuitvoeringsrechtbanken. Ik beklemtoon dat deze rechtbanken al de domeinen van strafuitvoering en strafbegeleiding moeten beheren. Dit betekent niet alleen het sociaal verweer maar ook de internerings- en probatiedeling.

De heer **Hugo Coveliers** (VLD): Mijnheer Erdman, moeten de strafuitvoeringsrechtbanken ook die domeinen beheren die voor de voorwaardelijke invrijheidstelling komen zoals penitentiaal verlof en discipline?

De heer **Fred Erdman** (SP): Mijnheer Coveliers, na een veroordeling moet het dossier door één dienst worden beheerd die bevoegd is voor uitspraak én begeleiding. Alles moet gecentraliseerd worden. Men mag niet hervallen in de huidige situatie van versnippering.

Ik wens te beklemtonen dat men een duidelijk onderscheid moet maken tussen de uitspraak van de straf en de eventuele strafmaat én de strafuitvoering. Te lang zijn de magistraten van de zetel, zeker de assisenhoven geneigd geweest hun strafmaat driemaal hoger te leggen dan normaal omdat de wet-Lejeune een voorwaardelijke invrijheidstelling na een derde van de straf toelaat.

De onafhankelijkheid van de magistratuur laat natuurlijk niet toe dat men dicteert welke straf er moet worden uitgesproken. In het contact met de actoren, bij de toelichting van de opdracht die aan de strafuitvoeringsrechtbanken zal worden gegeven, moet het mogelijk zijn deze opvatting te weerleggen en moet het duidelijk worden dat de strafmaat volledig onafhankelijk wordt bepaald. Zodra deze fase is afgesloten, moet men tot een duidelijke beoordeling komen. Deze denkwijze sluit perfect aan bij wat de heer Decroly heeft gezegd. Ik ga hierbij niet in op de discussie over eventuele samendrukbaarheid van straffen. Het oordeel dat de rechtbank in alle onafhankelijkheid velt op basis van het dossier, enerzijds en anderzijds de beoordeling van de psychologische evolutie van de betrokkene, van de mogelijkheid tot reclassering en van alle gegevens met betrekking tot het penitentiair leven van de betrokkene, los van de strafmaat: er is als dusdanig geen wisselwerking nodig.

Het accent dat werd gelegd op alternatieve vormen van strafmaatregelen en begeleidingsmaatregelen, is toe te juichen. Te veel mensen zijn in een eerste fase van contact met het criminele gebeuren, van zodra zij uit de gevangenis kwamen, onmiddellijk gerecupereerd door de criminele sector.

Het wordt tijd dat de studie over de sector van de jeugdcriminaliteit wordt afgerond. Ik hoor al jaren spreken over de commissie Cornelis. Het verslag van de eerste fase van de werkzaamheden van deze commissie stipt aan dat het jeugdsanctierecht de jeugdrechters de mogelijkheid zou bieden maatregelen te nemen die specifiek op de jeugd zijn gericht en die niet door het gewone gevangeniswezen kunnen worden geasimileerd. Wij moeten de geboden mogelijkheden benutten ten einde de problemen van vandaag op te lossen. Mevrouw Merchiers in de Senaat heeft mijn voorstel van destijds overgenomen, dat erop gericht was de uiterste datum waarop minderjarigen nog in de gevangenis terecht konden, in de wet op te nemen. Op dit vlak moet alleszins het nodige worden gedaan.

In het regeerakkoord is sprake van een snelle en humane rechtsbedeling en van de kostprijs van de gerechtelijke achterstand. Er zijn talrijke analyses gemaakt over de gerechtelijke achterstand. Bijkomende studie is dus eigenlijk overbodig. Tussen alle actoren in het proces moet de gepaste mentaliteit worden gecreëerd om tot oplossingen te komen. Het is niet aanvaardbaar dat men er vandaag, zelfs met de nieuwe bepalingen, niet in slaagt

een procedureregeling toe te passen, maar integendeel nog steeds termijnen van conclusies bepaalt in het midden van het verlot en de pleitdatum vaststelt over twee jaar. Waarom kan men er niet voor zorgen dat voor veel van deze zaken een systeem wordt toegepast waarbij de dossiers worden neergelegd zonder pleidooien en waarbij de zetel de mogelijkheid krijgt eventuele vragen te stellen. Er zijn voldoende mogelijkheden om op een inventieve manier en met de nodige rechtszekerheid op een constructieve manier te werken.

Tot slot heb ik nog een kleine waarschuwing. We hebben vandaag reeds een formule van snelrecht. Uit uw regeringsverklaring blijkt dat u deze wil activeren. Er zijn trouwens heel veel zaken, die zullen moeten worden geactiveerd. Zij staan op dit ogenblik in de steigers; zij doorlopen een eerste fase. Met alle respect denk ik aan het College van procureurs-generaal. Misschien is het tijd dit te activeren in de zin zoals het in de wet was voorzien. Ik denk dat men inderdaad veel zaken moet activeren en dit geldt ook voor dit snelrecht en de strafbemiddeling. Het

zijn zaken die nu reeds bestaan. Er zijn mensen die het willen doen en die een resultaatsverbintenis zullen moeten voorleggen. De korpsoversten zullen moeten aanduiden dat ze alles wat onder die categorieën valt daadwerkelijk binnen deze wijze van behandeling hebben gebracht en niet noodzakelijkerwijze wat "kruimels" waarover men eventueel niet wenst ten gronde uit te spreken.

Ik verwijs naar de toepassing van het snelrecht in Frankrijk. Eerlijk gezegd, het is soms schrikwekkend in zoverre dat het in het kader van de rechten van de mens vraagtekens oproept. Maar laten wij dit in ieder geval als uitgangspunt nemen. Mijnheer de minister, u hebt welwillend geknikt toen ik refereerde naar de rechten van de mens. Het is belangrijk dat dit gebeurt met magistraten die dit effectief willen doen. Met de toepassing van het snelrecht begint een Frans magistraat zijn zitting om 12.00 uur 's middags om ze soms zonder onderbreking te beëindigen om 2.00 uur in de ochtend. Men zal een mentaliteitswijziging moeten doorvoeren en daarbij zullen mensen moeten worden ingezet.

Mijnheer de eerste minister, mijnheer de minister van Justitie, ik ben begonnen met te zeggen dat dit een

ambitieuze project is. De SP wil daaraan uiteraard meewerken. Dit schept de hoop dat er uiteindelijk voor bepaalde van die sectoren oplossingen kunnen worden gevonden. Laat deze hoop niet ijdel zijn en stel de mensen niet teleur met bepaalde zeer mooie wetten. Wij hebben een boekenkast vol met zeer mooie wetten, die niet kunnen worden uitgevoerd bij gebrek aan middelen, infrastructuur, logistiek. Ik reken erop dat dit zeker niet uw bedoeling is.

De **voorzitter** : De vergadering is gesloten

La séance est levée.

- De vergadering wordt gesloten om 13.04 uur. Volgende plenaire vergadering vrijdag 16 juli 1999 om 14.15 uur.

- La séance est levée à 13.04 heures. Prochaine séance plénière vendredi 16 juillet 1999 à 14.15 heures.

ANNEXE

SEANCE PLENIERE
VENDREDI 16 JUILLET 1999

COMMUNICATIONS

COMMISSION

Rapport

Le rapport suivant a été déposé :

au nom de la commission de la Santé publique, de l'Environnement et du Renouveau de la Société,

- par M. Yvan Mayeur et Mme Els Van Weert, sur :

* la proposition de MM. Renaat Landuyt, Geert Bourgeois, Claude Eerdeken, Jef Tavernier, Stefaan De Clerck, Hugo Coveliers, Didier Reynders et Mme Joëlle Milquet visant à instituer une commission d'enquête parlementaire chargée d'étudier l'organisation de la production de viande, de produits laitiers et d'œufs en Belgique et de déterminer les responsabilités politiques dans le cadre de la crise de la dioxine (n°18/3);

* la proposition de M. Gerolf Annemans visant à instituer une commission d'enquête parlementaire chargée d'enquêter sur la manière dont les pouvoirs publics belges ont réagi à la "crise de la dioxine" et, en particulier, sur le rôle que les différents responsables politiques et certains membres de l'opposition ont joué en la matière (n°17/2).

COUR D'ARBITRAGE

Questions préjudicielles

En application de l'article 77 de la loi spéciale du 6 janvier 1989 sur la Cour d'arbitrage, le greffier de la Cour d'arbitrage notifie :

- la question préjudicielle concernant l'article 361 du Code civil, posée par la cour d'appel de Bruxelles par arrêt du 7 mai 1999, en cause de X. Leblicq; l'ordonnance prorogeant le délai pour l'introduction d'un mémoire;

(n° du rôle : 1686)

- la question préjudicielle concernant l'article 11bis, § 1er, de la loi du 28 juin 1984 relative à certains aspects de la condition des étrangers et instituant le Code de la nationalité belge, tel qu'il a été inséré par la loi du 13 juin 1991, posée par le tribunal de première instance de Bruxelles par jugement du 12 mai 1999, en cause de D. Di Paka; l'ordonnance prorogeant le délai pour l'introduction d'un mémoire;

(n° du rôle : 1687)

BIJLAGE

PLENAIRE VERGADERING
VRIJDAG 16 JULI 1999

MEDEDELINGEN

COMMISSIE

Verslag

Volgend verslag werd ingediend :

namens de commissie voor de Volksgezondheid, het Leefmilieu en de Maatschappelijke Hernieuwing,

- door de heer Yvan Mayeur en mevrouw Els Van Weert, over :

* het voorstel van de heren Renaat Landuyt, Geert Bourgeois, Claude Eerdeken, Jef Tavernier, Stefaan De Clerck, Hugo Coveliers, Didier Reynders en mevrouw Joëlle Milquet tot oprichting van een parlementaire onderzoekscommissie belast met een onderzoek van de Belgische vlees-, zuivel en eierproductie en naar de politieke verantwoordelijkheden in het licht van de zogenaamde "dioxinecrisis" (nr.18/3);

* het voorstel van de heer Gerolf Annemans tot instelling van een parlementaire onderzoekscommissie belast met het onderzoek naar de wijze waarop de zogenaamde "dioxinecrisis" aangepakt werd en meer bepaald naar de rol die de verschillende beleidsverantwoordelijken en bepaalde leden van de oppositie er in speelden (nr.17/2).

ARBITRAGEHOF

Prejudiciële vragen

Met toepassing van artikel 77 van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Arbitragehof geeft de griffier van het Arbitragehof kennis van :

- de prejudiciële vraag over artikel 361 van het Burgerlijk Wetboek gesteld door het hof van beroep te Brussel bij arrest van 7 mei 1999, inzake X. Leblicq; de beschikking tot verlenging van de termijn voor het indienen van een memorie; (rolnummer : 1686)

- de prejudiciële vraag over artikel 11bis, § 1, van de wet van 28 juni 1984 betreffende sommige aspecten van de toestand van de vreemdelingen en houdende invoering van het Wetboek van de Belgische nationaliteit, zoals ingevoegd bij de wet van 13 juni 1991, gesteld door de rechtbank van eerste aanleg te Brussel bij vonnis van 12 mei 1999, inzake D. Di Paka; de beschikking tot verlenging van de termijn voor het indienen van een memorie;

(rolnummer : 1687)

- la question préjudicielle concernant l'article 14 de la loi du 3 juillet 1967 sur la réparation des dommages résultant des accidents du travail, des accidents survenus sur le chemin du travail et des maladies professionnelles dans le secteur public, posée par le tribunal correctionnel de Bruxelles par jugement du 25 mai 1999, en cause de G. Bianco et autres contre A. Regnier et le CPAS de la Ville de Charleroi; l'ordonnance prorogeant le délai pour l'introduction d'un mémoire.

(n° du rôle : 1690)

Pour information

- de prejudiciële vraag over artikel 14 van de wet van 3 juli 1967 betreffende de schadevergoeding voor arbeidsongevallen, voor ongevallen op de weg naar en van het werk en voor beroepsziekten in de overheidssector, gesteld door de correctionele rechtbank te Brussel bij vonnis van 25 mei 1999, inzake G. Bianco en anderen tegen A. Regnier en het OCMW van de Stad Charleroi; de beschikking tot verlenging van de termijn voor het indienen van een memorie.

(rolnummer : 1690)

Ter kennisgeving

Sommaire

Vendredi 16 juillet 1999, matin - 005

COMMUNICATIONS	131
ORDRE DES TRAVAUX	131
PROPOSITIONS	131

- proposition de MM. Renaat Landuyt, Geert Bourgeois, Claude Eerdekens, Jef Tavernier, Stefaan De Clerck, Hugo Coveliers, Didier Reynders et Mme Joëlle Milquet visant à instituer une commission d'enquête parlementaire chargée d'étudier l'organisation de la production de viande, de produits laitiers et d'oeufs en Belgique et de déterminer les responsabilités politiques dans le cadre de la "crise de la dioxine" (18/1 à 4)

- proposition de M. Gerolf Annemans visant à instituer une commission d'enquête parlementaire chargée d'enquêter sur la manière dont les pouvoirs publics belges ont réagi à la "crise de la dioxine" et, en particulier, sur le rôle que les différents responsables politiques et certains membres de l'opposition ont joué en la matière (17/1 et 2)

discussion générale 131

orateurs : MM. **Mayeur**, rapporteur, **De Clerck**, **Annemans**

discussion des articles 132

DISCUSSION DE LA DECLARATION GOUVERNEMENTALE
(CONTINUATION) 132

orateurs : MM. **Vandeurzen**, **Verwilghen**, ministre de la Justice, Mme **Milquet**, MM. **Duquesne**, ministre de l'Intérieur, **Somers**, **Janssens**, **Laeremans**, **Verhofstadt**, premier ministre, **de Donnéa**, **Annemans**, **Bourgeois**, **Van Hoorebeke**, **Decroly**, **Erdman**

ANNEXE 155

COMMUNICATIONS 155

COMMISSION 155
RAPPORT 155

COUR D'ARBITRAGE 155
QUESTIONS PREJUDICIELLES 155

Inhoud

Vrijdag 16 juli 1999, voormiddag - 005

MEDEDELINGEN	131
REGELING VAN DE WERKZAAMHEDEN	131
VOORSTELLEN	131

- voorstel van de heren Renaat Landuyt, Geert Bourgeois, Claude Eerdekens, Jef Tavernier, Stefaan De Clerck, Hugo Coveliers, Didier Reynders en mevrouw Joëlle Milquet tot oprichting van een parlementaire onderzoekscommissie belast met een onderzoek van de Belgische vlees-, zuivel en eierproductie en naar de politieke verantwoordelijkheden in het licht van de zogenaamde "dioxinecrisis" (18/1 tot 4)

- voorstel van de heer Gerolf Annemans tot instelling van een parlementaire onderzoekscommissie belast met het onderzoek naar de wijze waarop de zogenaamde "dioxinecrisis" aangepakt werd en meer bepaald naar de rol die de verschillende beleidsverantwoordelijken en bepaalde leden van de oppositie er in speelden (17/1 en 2)

algemene bespreking 131

sprekers : de heren **Mayeur**, rapporteur, **De Clerck**, **Annemans**

bespreking van de artikelen 132

BESPREKING VAN DE REGERINGSVERKLARING
(VOORTZETTING) 132

sprekers : de heren **Vandeurzen**, **Verwilghen**, minister van Justitie, mevrouw **Milquet**, de heren **Duquesne**, minister van Binnenlandse Zaken, **Somers**, **Janssens**, **Laeremans**, **Verhofstadt**, eerste minister, **de Donnéa**, **Annemans**, **Bourgeois**, **Van Hoorebeke**, **Decroly**, **Erdman**

BIJLAGE 155

MEDEDELINGEN 155

COMMISSIE 155
VERSLAG 155

ARBITRAGEHOF 155
PREJUDICIELE VRAGEN 155